అంతిమ శ్వాస

కె. వి. యస్. యన్. మూర్తి

పందొమ్మిదివందల డెబ్బయ్ ఒకటి, జనవరి పధ్నాలుగు—

రాత్రి పదకొండు కావటానికి యింకా పదినిమిషా లుంది—

ఢిల్లీ పట్టణం తీన్ మూర్తిభవన్ కు కొంచెం ఆవతలగా వున్న ఆరంతస్తుల భవనం ముందు తెల్లటి అంబాసిడ రొకటొచ్చి ఆగింది. అందులోంచి ఆరడుగుల ఆజాను బాహువు క్రిందకు దిగాడు. హుందాగా అడుగులువేస్తూ భవనం ముందుకు వచ్చాడు.

భవనం ముందున్న జవాన్ కు తన ఐడెంటిటీకార్డు తీసి చూపించాడు.

జవాన్ అతడికి వినయంగా సెల్యూట్ చేశాడు.

"అందరూ వచ్చారా?"

"వచ్చారు సాబ్ మీకోసమే చూస్తూన్నారు."

వారి సంభాషణ అంతా కోడ్ భాషలో జరుగుతోంది.

"ఏదైనా సమాచారం లభించిందా?"

"లేదు సార్! కానీ ఏజెంటు సిక్రీ మిమ్మల్ని కాంటాక్ట్ చెయ్యాలని మధ్యాహ్నం వచ్చాడు. అప్పుడు మీరు పి.ఎమ్ దగ్గర వున్నారు. మళ్ళీ అతడు రాలేదు" చెప్పాడు జవాను. అందరికీ మామూలు జవానుగా కని పించే అతడు ఐ.బి. లో పెద్ద ఆఫీసర్. ఐ.బి. అంటే ఇంటెలిజెన్స్ బ్యూరో. అతడు ప్రస్తుతం మాట్లాడు తోన్న వ్యక్తి భూపాల్ ఛటర్జీ—రా—డైరెక్టర్. రీసెర్చి అండ్ అనాలిసిస్ వింగ్—రా—లో మామూలు ట్రయినీగా జాయిన్ అయిన భూపాల్, తెలివితేటలవల్లా స్వయంకృషివల్లా ఆ వింగ్‌కే అధిపతి కాగలిగాడు.

"సరే! అతడొస్తే నన్ను కాంటాక్ట్ చెయ్యకుండా వెళ్ళొద్దను...." అంటూ లిఫ్ట్ దగ్గరకు వెళ్ళాడు భూపాల్.

మరో మూడు నిముషాలలో లిఫ్ట్ మూడో అంతస్తు ముందాగింది.

"ఏదో గవర్నమెంటు ఆఫీసులా కనిపించే ఆ భవ నంలో వున్న ఈ మూడో అంతస్తు, ప్రపంచాన్నే గడ గడలాడించే సామర్థ్యం వున్న రా కేంద్రస్థానం అని యే పదిమందికో మాత్రమే తెలుసు.

భూపాల్ హుందాగా అడుగులు వేస్తూ ముందుకు వెళ్ళాడు. ఒక గదిముందు గాడ్రేజ్ తలుపు వుంది. ఆ తలుపుదగ్గరున్న మనిషి భూపాల్‌ను గుర్తుపట్టి శాల్యూట్ చేశాడు.

ఒక ప్లాస్టిక్ కార్డును అతడు భూపాల్‌కు అందిం చాడు. దాని పైభాగంలో భూపాల్ కుడిచేతి చూపుడు వేలిముద్ర వుంది. భూపాల్ ఆ కార్డును అందుకొని కుడి

చేతి చూపుడు వేలితో మరో ముద్రను వేశాడు. సుమ్మాం దగ్గర వున్న మనిషి ఆ కార్డును చిన్న మిషన్‌లో వుంచాడు. పచ్చదీపం వెలిగింది. అతడు తృప్తిగా తల వూపి, "ప్రొసీడ్ సర్" అన్నాడు—అతని పేరు రాజన్న.

భూపాల్ చిన్న గాజుబీరువాలో నిలబడ్డాడు.

రాజన్న భూపాల్‌కి సంబంధించిన కార్డును స్లిట్‌లో ఇన్‌సర్టు చేసి యేవేవో మీటలు నొక్కాడు.

హైట్, కాంప్లక్స్, బ్లడ్ గ్రూప్, వాయిస్, ఐడెంటిటీ మార్కులు....ఒక్కటేమిటి, యిలాంటివి చాలా వాటిని ఆ మిషన్ పోలుస్తుంది. వాటిలో యేది మ్యాచ్ కాకపోయినా లోపలకు వెళ్ళిన వ్యక్తి నిమిషాలలో బంధింపబడతాడు.

అంత పకడ్బందీగా సాగుతుంది అక్కడి వ్యవహారం.

సంతృప్తికరమయిన సమాధానాలు రావటంతో రాజన్న గాజుబీరువా తలుపు తీశాడు.

లోపలకు వెళ్ళేవారిదగ్గర మారణాయుధాలు గానీ, మైక్రోమీటర్ వగైరాలు గానీ వున్నట్టయితే ఆ మిషను డిటెక్టు చేస్తుంది.

భూపాల్ రిజిష్టర్లో సంతకం చేశాడు.

మిషన్ సహాయంతో రాజన్న సంతకాన్ని టాలీచేసి "కమాన్ సర్!" అంటూ గాడ్రేజ్ తలుపు ముందు నిలబడ్డాడు.

భూపాల్ అతని వెనకే వెళ్ళి తలుపుకు వున్న ఒక స్లిట్‌లో చిన్న మెటల్ కాయిన్ వేశాడు.

మరో స్లిట్ ఓపెన్ అయింది.

రాజన్న దాంట్లో తన దగ్గరున్న కాయిన్ వేశాడు.

తర్వాత రెండు స్లిట్లు ఓపెన్ అయ్యాయి. ఈసారి యిద్దరూ తమ దగ్గరవున్న రెండు కాయిన్సును వాటిల్లో వేశారు.

చిన్నగా శబ్దం చేస్తూ తలుపు తెరుచుకొంది.

అప్పుడు భూపాల్ యేవో నెంబరులు చెప్పి లోపలకు వెళ్ళాడు. గదిలోంచి బయటకు వచ్చేటప్పుడుకూడా అవే నెంబరులు చెప్పాలి. అప్పుడుగాని మొదటి తలుపు దాటి లోపలకు వెళ్ళలేరు.

లోపల మరో తలుపు వుంటుంది.

అక్కడ కూడా యింత తతంగం జరుగుతుంది.

ఆ సంస్థకు అధిపతి అయిన భూపాల్ కూడా అన్ని ఫెట్లూ పూర్తి చేసుకుని లోపలకు వెళ్ళాల్సిందే.

అంత కట్టుదిట్టమయిన యేర్పాట్లు వున్న ఆ గదిలో జరిగిన సమావేశాల నిర్ణయాలు మాత్రం మామూలుగా లీకయి పోతోన్నాయి. అదే ప్రస్తుత సమస్య.

భూపాల్ లోపలకు వెళ్ళేటప్పటికి అక్కడ వున్న కుర్చీలలో నలుగురు ఆసీనులయి వున్నారు.

ఒకరు పేష్కార్—మిలటరీ యింటలిజెన్సు డైరెక్టర్.

దండావతి—ఎన్. ఎస్. టి. ఎల్. అధిపతి.

అబ్బాస్ అలీ—గవర్నమెంటు ప్రత్యేక సలహాదారు.

దేవుడమ్మ—ఇంటిలిజెన్సు బ్యూరో డైరక్టరు.

ఈ అయిదుగురు తలచుకొంటే యావద్భారత దేశాన్ని మరుక్షణం తమ ఆధీనంలోనికి తెచ్చుకోగలరు. కాని వారయిదుగురు ఒకరిని మించిన దేశభక్తులు మరొకరు. దేశభక్తి అన్నది వారి నరనరాల్లోనూ జీర్ణించుకుపోయింది. దేశంకోసం ప్రాణాలు వదడానికయినా వెను

దీయని భరతమాత ముద్దుబిడ్డలు వారు. దేశాన్ని అనేక సార్లు విపత్కర పరిస్థితుల నుండి కాపాడారు. అందుకే ప్రస్తుత పరిస్థితి గురించి వారెంతో తల్లడిల్లి పోతో న్నారు.

వారిమీదున్న నమ్మకంకొద్దీ, ప్రధానీ–రాష్ట్రపతీ– ఆ అయిదుగురికీ సర్వాధికారాల్ని యిచ్చారు. చివరకు ఆ యిద్దరూ కూడా వారి చెప్పుచేతల్లో వుంటామన్నారు.

అందరిలోకి సీనియర్ అయిన భూపాల్, ప్రస్తుతం మిగిలినవారికి బాస్. అతడు చెప్తే చాలు రాష్ట్రపతి నుండి మామూలు సర్పంచ్ వరకు తమ పదవుల నుండి స్వచ్ఛందంగా తప్పుకొంటారు. అంతటి అధికారం వుంది ప్రస్తుతం భూపాల్ దగ్గర.

"గుడ్ విషెస్ టు యూ మై ఫ్రెండ్స్" అంటూ కుర్చీలలో కూర్చొన్న నల్గురితోనూ కరచాలనం చేసి తన కుర్చీలో కూర్చొన్నాడు భూపాల్.

రెండు నిముషాలు మౌనం.

అయిదు గ్లాసులలో విస్కీ పోసి సోడా కలిపాడు భూపాల్.

"ఛీర్స్ ఫర్ ది ప్రోస్పరిటీ ఆఫ్ అవర్ కంట్రీ...." అంటూ గ్లాసులు ఎత్తారు.

ఆ గ్లాసుల్లో వున్నది మామూలు విస్కీ కాదు. దాంట్లో 'ట్రూత్ టెల్లర్' అనే రసాయనం కూడా వుంది. దానివలన మనసులోని మాటను నిర్భయంగా బయటకు చెప్పే విల్ పవర్ లభిస్తుంది.

భూపాల్ టయిం చూసుకొన్నాడు.

సరిగ్గా పదకొండు గంటలయింది.

"లెటజ్ స్టార్ట్!" అన్నాడు భూపాల్.

"నిన్న కేబినెట్ మీటింగులో తీసుకొన్న నిర్ణయాలు బయటకు వెళ్ళిపోయాయి. నిన్నరాత్రి పాకిస్తాన్ సైనికులు మన మిలటరీ రహస్య కేంద్రంమీద అటాక్ చేశారు. మనవాళ్ళు లొంగిపోయారు" అన్నాడు ప్రెసిడెంట్.

"కేబినెట్ మీటింగు రహస్యాలు బయటకు వెల్లడి అయిపోయాయా?" అందరి ముఖాల్లోనూ ఆశ్చర్యం.

"మీటింగ్ యిక్కడే జరిగింది కదా? బయటకు ఎలా వెళ్ళాయి?" అడిగాడు కలి.

భూపాల్ ముఖం ఎర్రబడి వుంది. "ఫ్రెండ్స్, ఆ విషయాన్ని చెప్పటానికే మిమ్మల్ని యిక్కడకు పిలిచింది" అన్నాడు.

అందరూ మౌనంగా చూస్తూ వుండిపోయారు.

"మనం ఎంత కట్టుదిట్టమయిన చర్యలను తీసుకొన్నా రహస్యాలు బయటకు పొక్కిపోయాయి. కారణం ఊహించారా?" అడిగాడు భూపాల్.

కారణం అందరికీ తెలుసు. కానీ యెవరూ పెదవి విప్పలేదు.

రహస్యాలు బయటకు పొక్కిపోవటంతో, వివిధశాఖలను ముందు కంట్రోల్ చేశారు. మామూలు పద్ధతులలో కాకుండా, సైనిక రహస్యాలకు సంబంధించిన కాగితాలు నేరుగా ఆయా మినిష్టరీలకు పంపే యేర్పాట్లను చేశారు. అయినా రహస్యాలు వెల్లడయిపోయాయి. దాంతో క్రింది శాఖలమీద వున్న అనుమానం తొలగిపోయింది. తర్వాత వివిధ సెక్రటేరియట్లమీద నిఘా వుంచారు. నిఘా నిన్నా, మొన్నా బాగా అధికం చేశారు. అనుమా

నించాల్సిన మనుషు లెవరూ దొరకలేదు.

"అయితే, రహస్యాలన్నీ ఆదిలోనే వెల్లడయ్యుం డొచ్చు కదా?" అడిగాడు దేవుడమ్మ.

"ఒక్కొక్క స్టేజిలో ఒక్కొ మార్పు చెందుతూ మినిష్టర్ దగ్గరకు వచ్చేటప్పటికి ఫైనల్ రూపాన్ని పొందుతుంది" చెప్పాడు భూపాల్.

దేవుడమ్మ మౌనంగా వుండిపోయాడు.

"పైగా వెల్లడయిన సమాచారం ఫైనల్ స్టేజ్ విష యాలే!"

"ప్రతి స్టేజ్ లోనూ బయటకు సమాచారం లీకవుతోం దేమో?"

"ఇంపాసిబుల్, అప్పుడు కొన్ని వందలమందిని టాకిల్ చెయ్యాల్సి వస్తుంది. అందరూ కో ఆపరేట్ చేస్తేగాని ఫైనల్ సమాచారం బయటకు రాదు. కానీ అన్నివందలమందీ దేశద్రోహం చేస్తారని నేను అనుకోను. పైగా ఇక్కడ జరిగిన కాబినెట్ మీటింగ్ లో ప్రధాని కొన్ని సవరణలు చేశారు. ఆ సవరణలతో సహా విషయం లీకయిపోయింది. లీకయిన విషయాలన్నీ మనకూ తెలియవు. కానీ మీటింగుకు హాజరయిన ఆరుగురు కాబినెట్ మినిష్టర్ లకూ ఆ విషయాలన్నీ తెలుసు."

"అయితే ఆ ఆరుగురిద్వారానే విషయాలన్నీ లీకయ్యా యుంటారా?" తమకు తెలిసినా విషయాన్ని భూపాల్ ద్వారా వినాలనీ నలుగురూ ఒకేసారి ప్రశ్నించారు.

"విషయం మీకూ తెలుసు. అయినా మీ రడిగారు కాబట్టి నా అభిప్రాయాన్ని చెబుతాను వినండి. ఆ ఆరు గురిలో యెవరో ఒకరు విషయాలను లీక్ చేస్తున్నా రనటంలో అనుమానం లేదు. మరి అలా ఎందుకు చేస్తు

న్నారో తెలియటంలేదు. వారందరూ దేశభక్తులే. స్వాతంత్ర్య వుద్యమం నుండీ రాజకీయాల్లో వున్నవారే. ఎవర్నీ అనుమానించలేము. పైగా నేను ప్రతి మినిష్టర్ యింట్లోనూ వాళ్ళకు తెలియకుండా మైక్రోఫోనులు యేర్పాటు చేయించాను. కానీ ఫలితం లేకపోయింది."

"అయితే మీరు ఇటువంటి యేర్పాట్లు చేశారని వాళ్ళు గ్రహించి వుంటారా?"

"వాళ్ళు కాదు. అతడు గ్రహించాడు. ఫోనులోనో, తన ఇంటిలోనో కాకుండా, యే పబ్లిక్ పార్కులోనో ఆరుబయట స్థలంలోనో మాట్లాడుతోన్నాడనుకో వచ్చు."

"అయితే యిప్పుడు మన కర్తవ్యం?"

"ఏముంది. వాళ్ళమీద నిఘా అధికం చెయ్యటమే!...."

"ప్రధానితో ఒక్కసారి చెపితే?"

"నో! ఆయన దీనికి అంగీకరించరు. మన సొంత రిస్కు మీద నిర్ణయం తీసుకోవాలి. మీ వుద్దేశ్యం చెప్పండి" అన్నాడు భూపాల్.

"మీకేది మంచనిపిస్తే అదే చెయ్యండి" అన్నారు నలుగురూ ఒకేసారి.

భూపాల్ చూపులో కృతజ్ఞత నిండిపోయింది. "థాంక్స్! నామీద మీ కున్న నమ్మకానికి ధన్యవాదాలు" అంటూ కుర్చీలోంచి లేచాడు.

అప్పుడు సమయం పన్నెండు దాటి ఇరవై నిముషాలయింది.

"గుడ్ నైట్!"

"గుడ్ నైట్!"

ఆ అయిదుగురు ఒకరి తర్వాత ఒకరు బయటకు వచ్చే శారు.

2

జయంతి అతడిని నిర్లక్ష్యంగా చూసింది.

ఆర్ముగానికి ఒళ్ళు మండిపోయింది. పళ్ళు పటపట నూరాడు. "అయితే ఇవ్వవా?" అన్నాడు.

"నా ప్రాణంతీసినా సరే ఇవ్వను" జయంతి తెగేసి చెప్పింది.

"ఎలాగివ్వవో చూస్తాను" అంటూ ఆర్ముగం జయంతి వయిపు అడుగులు వేశాడు.

జయంతి బెదిరిపోయింది. ఆ బెదురు బయట కనబడ నీయకుండా "నా వంటిమీద చెయ్యిపడితే మర్యాద దక్కదు" అంది బింకంగా.

ఆర్ముగం యేమనుకొన్నాడో యేమో ఒక్కసారిగా ఆగాడు. "జయా! ఎందుకు నన్ను విసిగిస్తావు? ఆ మంగళ సూత్రం యిలా యిచ్చి ఈ పసుపుతాడు కట్టుకో! ఎందుకు వళ్ళు హూనం చేసుకొంటావు?" అన్నాడు ఆర్ముగం.

మామూలు సమయాలలో జయంతి అతని మాట వినే దేమో గాని ఇప్పుడు మాత్రం వినకూడదనే నిశ్చయించు కొంది. "ఎందుకు ఆ ముండ కివ్వటానికేనా?" అంది.

ఈసారి ఆర్ముగం వూరుకోలేదు. రెండంగల్లో ఆమెను చేరుకుని జుట్టు దొరకబుచ్చుకున్నాడు. నేలమీదకు వంచి, ఆమె వీపుమీద గుద్దటం ఆరంభించాడు. ఆ దెబ్బలకు ఎర్రటి ఆమె వళ్ళు మరీ ఎర్రగా అయిపోయింది. దెబ్బలు తగులుతోన్నకొద్దీ జయంతి రెచ్చిపోయింది. "నన్నుకొట్టి

ఏం బావుకుంటావులే, నన్ను యింత బాధపెట్టినందుకు నా వుసురు దానికి తగలకపోదు" అంటూ శాపనార్థాలు మొదలుపెట్టింది.

అర్ముగం విసిగిపోయాడు. ఆమెని వదలి బయటకు వచ్చాడు. అతడికి చాలా చిరాకుగా వుంది. "తాళికట్టక పోతే యిక తనతో స్నేహం చెయ్యనని తెగేసి చెప్పింది పంకజం. కనీసం బంగారపు తాళిబొట్టయినా లేకపోతే తన పరువేం కాను."

అర్ముగం అసహనంగా జేబులో చెయ్యిపెట్టాడు. ఐదు రూపాయలనోటూ చిల్లర తగిలాయి. మరో జేబులోంచి ఆఖరి బర్కిలీ ఫిల్టర్ సిగరెట్ తీసి వెలిగించాడు. గుండెల నిండా పొగతీసుకు వదిలాడు. నిస్పృహగా అరుగుమీద కూర్చున్నాడు.

"హలో! అర్ముగం! బావున్నావా?"

అపరిచితమయిన గొంతువిని అర్ముగం అటు చూశాడు. మల్లుపంచె, తెల్లచొక్కా, గాంధీటోపీ, చేతిలో ఖద్దరు సంచి—"ఇదివరలో మిమ్మల్ని యెక్కడా చూడలేదు" అన్నాడు అర్ముగం.

"నువ్వు నాకు తెలుసు, నా పేరు సుబ్బారావు" అన్నాడతడు.

అర్ముగం అతనివయిపు చిరాగ్గా చూశాడు.

సుబ్బారావు, అతడిప్రక్కగా కూర్చున్నాడు, జేబులోంచి సిగరెట్ తీసి వెలిగించి అర్ముగానికి మరోటి అందించాడు.

అర్ముగం సిగిరెట్ అందుకొని వెలిగించాడు.

"నా కో చిన్న ఉపకారం చెయ్యాలి!" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"ఏమిటది?"

సుబ్బారావు సంచిలో, చెయ్యిపెట్టి ఒక వందరూపాయల కట్టను బయటకు తీశాడు. ఆర్ముగానికి దాన్నందించి "ఇది అడ్వాన్సు మరో యింత పని పూర్తయ్యాక యిస్తాను" అన్నాడు.

ఆర్ముగం ఆ డబ్బును ఆశగా అందుకొన్నాడు. "ఏం చెయ్యాలి చెప్పండి" అన్నాడు.

"చిన్న దొంగతనం చెయ్యాలి."

ఆర్ముగం వులిక్కిపడ్డాడు. తను దొంగతనాలు చేస్తూ వుంటాడన్న విషయం తనకు తప్ప మరో కంటికి తెలియదు. అలాంటిది యితడు నేరుగా తన ఇంటికే వచ్చాడు. కంగారును కప్పిపెడుతో, "క్షమించాలి, నేను ఆటో డ్రయివర్ని, దొంగను కాదు" అంటూ డబ్బును తిరిగి యిచ్చెయ్యబోయాడు.

సుబ్బారావు చిన్నగా నవ్వాడు. "ఆర్ముగం! బుకాయించకు. ఇప్పుడు పంకజానికి తాళిబొట్టు కట్టడానికి ఎలాగూ దొంగతనానికి బయలుదేరుతావు. ఎందుకొచ్చిన శ్రమ. చిన్న దొంగతనం చేసిపెట్టు యిరవై వేలు సొంతం చేసుకో" అన్నాడు.

ఈసారి ఆర్ముగానికి గుటకపడలేదు, ఇక బుకాయించి లాభంలేదని "ఏం చెయ్యాలో చెప్పండి!" అన్నాడు.

"సుబ్బలక్ష్మి నగర్, నాలుగవ క్రాస్ రోడ్ మూడో యింట్లో దొంగతనం చెయ్యాలి."

"ఆ యిల్లు ఎవరిది?"

"శ్రీనివాసరావని, సెక్రటేరియట్లో పెద్ద ఉద్యోగంలో వున్నాడు."

"ఏం దొంగతనం చెయ్యాలి?" ఆర్ముగం అనుమా

నంగా అడిగాడు.

"అతని బెడ్‌రూమ్‌లో, మంచానికి తలవైపున చిన్న టీపాయి వుంటుంది. దానిమీద శ్రీనివాసరావు పెళ్ళి ఫోటో వుంటుంది. ఆ ఫోటోను ఫ్రేమ్‌తోసహా తీసుకరావాలి" అంటూ సంచిలోంచి చిన్న ఫోటోతీసి ఆర్ముగానికి అందించాడు. "ఇటువంటి ఫోటోయే ఆ ఫ్రేములో వుంటుంది" అన్నాడు.

ఆర్ముగం ఒక్క క్షణం ఆశ్చర్యపోయాడు. "ఫోటో దొంగతనం చెయ్యటానికి యిరవై వేల రూపాయలా!" అనుకొని "ఫోటో మీ దగ్గర ఉందికదా యింక దొంగతనం దేనికి?" అన్నాడు.

"అదంతా నీకనవసరం. ఇప్పుడు టయిము ఆరయింది. శ్రీనివాసరావు ఫేమిలీతో కలసి ఫస్టుషో సినిమాకి వెళ్ళాడు. నువ్వు అర్జంటుగా బయలుదేరు. ఎనిమిది లోపున ఆ ఫోటో.... ఫ్రేముతోసహా తీసుకరా. నేను నీకోసం గోకుల్ లాడ్జి రూమ్ నెంబరు 114లో చూస్తూ వుంటాను" అని చెప్పి సమాధానంకోసం చూడకుండా అక్కడనుండి వెళ్ళిపోయాడు సుబ్బారావు.

అతను వెళ్ళినవయిపే చూస్తూ వుండిపోయాడు ఆర్ముగం.

అతను కనుమరుగయ్యాక నెమ్మదిగా లేచాడు ఆర్ముగం. లోపలకు వెళ్ళాడు. "అలా బయటకు వెళుతోన్నాను. రావటం ఆలస్యం అవ్వొచ్చు" అని భార్యతో చెప్పి ఆటో ఎక్కాడు.

ఆటో సుబ్బలక్ష్మి నగర్ వయిపు పరుగుతీసింది.

అతని ఆటో అలా వెళ్ళిందో లేదో, నల్లని ఫోర్డు కారొకటి ఆ ఆటోను అనుసరించసాగింది.

3

"కమాన్ ఫ్రెండ్స్! లెటజ్ ఎంజాయ్!" కర్నల్ రామ్‌సింగ్ గ్లాసెత్తి "ఛీర్స్" చెప్పాడు.

గ్లాసులు చిన్నగా చప్పుడు చేశాయి.

దేశానికి వాయవ్య సరిహద్దులో వుంది రామ్‌సింగ్ బెటాలియన్. అటువంటి నాలుగు బెటాలియన్‌లకు బ్రిగేడియర్ పాటిల్ ఇన్‌ఛార్జ్. ఒక్కొక్క బెటాలియన్ ఒక్కొక్క కర్నల్ కంట్రోల్‌లో వుంది. పాకిస్తాన్ సేనలు బోర్డర్లలో మొహరించిన దృష్ట్యా సత్వర చర్యకోసం అలాంటి యేర్పాట్లు జరిగాయి.

ప్రస్తుతం రామ్‌సింగ్ కంట్రోల్‌లో వున్న బెటాలియన్‌లో మొత్తం నూటయాభైమంది వున్నారు. మనుష్య సంచారానికి దూరంగా కొండలతో నిండిపోయి వున్న ప్రాంతంలో వుంది రాంసింగ్ మిలటరీ క్యాంపు. వారానికొకసారి పారాచూట్లద్వారా ఆహారాన్ని అక్కడ దింపి పోతోవుంటాయి మిటలరీ విమానాలు. దేశంకోసం ప్రాణాలర్పించటానికి సిద్ధంగా ఉన్న ఆ జవానులకు ప్రాణభయం అసలేలేదు. ప్రమాదాలను యెదుర్కొనటానికి అలవాటుపడ్డవారు, దొరికిన కొంచెం సమయాన్ని సరదాగా గడిపేస్తూ ఉంటారు. కులమత వైషమ్యాలకు తావులేకుండా ఒకరితో ఒకరు కలిసిపోయి, మానసిక, శారీరక అలసటలను పోగొట్టుకోవటానికి ఆటపాటలతో కాలక్షేపం చేస్తూవుంటారు.

రాత్రి పదకొండు గంటలు దాటుతోంది.

చుట్టూ వున్న మంచు పర్వతాలనుండి చల్లని గాలులు వీచి తమ శీతల ప్రభావాన్ని చూపుతున్నాయి.

"కమాన్ ఫ్రెండ్స్! కమాన్! బ్రతికినంతకాలం

నవ్వుతో బ్రతుకుదాం. చివరకు పోయేటప్పుడు కూడా నవ్వుతోనే పోదాం కమాన్" అంటూ అందరి గ్లాసుల లోను బ్లాకనీర్ రమ్మును నింపుతున్నాడు రాంసింగ్.

కడుపులో పడుతున్న రమ్ వల్ల అందరిలోనూ హుషారు పెరుగుతోంది. "ఆజ్ గాలో ముస్కురాలో.... మేరే భాయ్ జర్ దేఖో" వంటి పాటలతో ఆ ప్రాంతం అంతా మారుమ్రోగిపోతోంది.

ఆటపాటలలో మునిగివున్న వాళ్ళు తమపై విరుచుకు పడబోయే ప్రమాదం గురించి తెలుసుకోలేకపోయారు.

అందరిలోనూ వున్నది ఒకటే ధీమా!

అక్కడ మిలటరీ క్యాంపు వుండదు. అది దాదాపుగా నోమేన్సు లాండు. పాకిస్తానీయులకు అక్కడ ఒక క్యాంపు ఉన్నదని తెలియదు. కారణం అక్కడ క్యాంపు పెట్టి పదిరోజులు కూడా కాలేదు. మిలటరీ రికార్డులో కూడా అక్కడ సైనిక స్థానం ఉన్న ప్రస్తావనలేదు. తమకు సరాసరి డిఫెన్సు మినిష్టరునుండి ఆర్డర్లు వచ్చాయి. కాబట్టి ఎవరికీ ఆ విషయం తెలియదు.

ఆ ధీమాయే యిప్పుడు తమను పీకలమొయ్యా ప్రమాదంలో ముంచబోతోందని వాళ్ళకు తెలియదు.

ఆ ధీమాయే లేకపోతే వాళ్ళు అప్రమత్తంగా వుండేవారు.

తమ క్యాంపు గురించిన సమాచారం శత్రువులకు పదిలంగా చేర్చబడిందనే విషయం వారికి తెలియదు. తెలిసే ఆ నిషా అంతా ఒక్కక్షణంలో దిగిపోయి ఉండేది.

బాటిల్లు ఖాళీ అవుతున్నాయి.

రాంసింగ్ అందరినీ బలవంత పెట్టిమరీ తాగిస్తున్నాడు.

"కమాన్ ఫ్రెండ్సు లెటజ్ టేక్ ఫుడ్!" అన్నాడు రాంసింగ్.

పెద్ద పళ్ళెంనిండా పరోటాలు, పెద్ద పాత్రనిండా కుర్మా లోపలకు వచ్చాయి.

అందరూ ప్లేట్లు తీసుకొన్నారు.

ఒక సోల్జరు పళ్ళెంలో పరోటాలను ఉంచబోయాడు.

అంతలో బయట చిన్నగా చప్పుడయింది.

సోల్జర్లంతా అలర్టయ్యారు.

"కర్నల్ సాబ్!" నూతిలోంచి వచ్చినట్లుందా పిలుపు.

"కౌన్ హూ!"

"సాబ్! నేను యిక్కడకు కొంచెం దూరంలో వున్న చిన్న పల్లెలో ఉంటున్నాను" ఆ వ్యక్తి చెప్తున్నాడు.

ఇద్దరు జవానులు అతన్ని లోపలకు తీసుకువచ్చారు.

ఆ వ్యక్తిని చూసి రాంసింగ్ ఆశ్చర్యపోయాడు.

మనిషంతా ఎర్రగా రక్తంముద్దలా ఉన్నాడు. ఒంటి మీద ఉన్న గుడ్డలు చినిగిపోయి పీలికల్లా వ్రేలాడుతున్నాయి. మనిషి కొనప్రాణంతో ఉన్నాడు. ఎంతో సేపు బ్రతకడం కష్టం.

రాంసింగ్ అతని నోట్లో బలవంతంగా రమ్ముపోశాడు. అతడికి కొంచెం ఉపశమనం కలిగింది.

"సాబ్! మీరంతా యిక్కడనుండి పారిపోండి" పళ్ళబిగువున బాధ భరించి చెప్పాడతడు.

రాంసింగ్ అలర్టయ్యాడు. తనవాళ్ళందరివయిపు చూశాడు. అతడి చూపును అర్థంచేసుకొని అందరూ సర్దుకోవటం మొదలుపెట్టారు.

"సాబ్! టయిము లేదు. మీరంతా పారిపోండి. మా పల్లెకు అవతల ఉన్న మిలటరీ క్యాంపులను పాకిస్తానీ జవాన్‌లు నాశనం చేశారు. మా పల్లెను సర్వనాశనం చేసి యిటు వస్తోన్నారు. మీకు సమా....చా....రం....నే...ను " అతడు తలవాల్చేశాడు.

రాంసింగ్ కళ్ళు చెమర్చాయి. అతనికి ఒక్కసారి సెల్యూట్ చేశాడు. "మనం పారిపోయి ప్రయోజనం లేదు. మన దగ్గర ఉన్న అమ్యూనిషన్ అంతా తీసుకొని ఈ కొండల్లో దాక్కోండి. శత్రువులు యిక్కడకు రాగానే ఎటాక్ చెయ్యండి" అంటూ రైఫిల్సు తీసుకొని బయటకు వచ్చాడు రాంసింగ్.

వస్తూ వస్తూ లోపల ఉన్న కొన్ని స్విచస్ ఆన్ చేశాడు.

అదే రాంసింగ్‌లో ఉన్న గొప్పతనం.

తమ క్యాంపు ఎవరయినా ఎటాక్ చేస్తారన్న ఉద్దేశ్యంతో క్యాంపుచుట్టూ టైంబాంబులను అమర్చాడు. ఎటాక్ కష్టమయినపుడు బాంబ్సును ఏక్టివేట్ చేసే మొత్తం ఆ ప్రాంతమంతా పేలిపోతుంది. శత్రువులతో పాటు తాము నాశనం అయిపోతారు. అయినా కొందరిని చంపి చచ్చామనే తృప్తి మిగులుతుంది.

"గో ఎహెడ్, ఎవరూ క్యాంపుకు దగ్గర్లో వుండొద్దు. రన్ అప్!" అంటూ పరుగులాంటి నడకతో తమవాళ్ళను అనుసరించాడు రాంసింగ్.

క్షణాలు గడుస్తోన్నాయి.

రాంసింగ్ బెటాలియన్ అంతా క్యాంపుకు రెండు ఫర్లాంగుల దూరంలో వున్న కొండమీద ఉంది. అందరి చేతులలోనూ మిషన్‌గన్సు గర్జించటానికి తయారుగా

ఉన్నాయి.

ఒకటి... రెండు.... మూడునిముషాలు దొర్లుతున్నాయి.

తాను క్యాంపును ఒదిలి అప్పుడే యిరవై నిముషాలు దాటింది. టైమ్ బాంబ్సు అరగంటలో ఏక్టివేట్ అయ్యేలా అరేంజ్ చేశాడు.

రాంసింగ్ టయిమ్ చూసుకొన్నాడు. టైమ్ పన్నెండు దాటి పదినిముషాలయింది.

ఎప్పుడు లేనిది టెన్షన్ గురయ్యాడతడు. "తను అనవసరంగా బాంబ్సును ఏక్టివేట్ చేస్తోన్నాడేమో. అసలు అతడు తెచ్చిన సమాచారం తప్పేమో! చేతులారా తన ప్రాణాన్ని బూడిద చేసుకొంటున్నాడేమో" రాంసింగ్ మానసిక పరిస్థితిని వివరించటం కష్టం.

టయిము పన్నెండు దాటి పదిహేడు నిముషాలయింది.

రాంసింగ్ గుండె దడ హెచ్చింది.

పందొమ్మిది నిముషాలయింది.

ఇంక అరవై సెకనులు మాత్రమే టయిముంది, ఆ ప్రాంతం అంతా భస్మీపటలం అయిపోటానికి.

అయిదు సెకనులు గడిచింది.

రాంసింగ్ కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

వెనుకనున్న సైనికులలో కలకలం బయలుదేరింది.

రాంసింగ్ కళ్ళు తెరిచాడు.

దూరంగా క్యాంపువయిపు మోటారువాహనాలు వస్తోన్న అలికిడి.

రాంసింగ్ ఛాతీ పొంగింది. "కమాన్, బాస్టర్డ్స్ కమాన్!" చిన్నపిల్లాడిలా అరిచాడు రాంసింగ్.

సైనికులంతా ఎలర్టయ్యారు. పొజిషన్సులోకి

వచ్చారు.

అంతే!

దూరంగా వున్న క్యాంపులో మంటలు బయలు దేరాయి. పెద్ద భూకంపం వచ్చినట్లు భూమి దద్దరిల్లి పోయింది. పెద్ద పెద్ద మంటలు, పొగలతో పాటు పెద్ద పెద్ద మట్టి పెళ్ళలు మేఘాలవయిపు యెగిరి, ఆకాశంలోనే విరిగి కిందపడుతోన్నాయి. పెద్ద పెద్ద వ్యానులు, టాంకరులు, జీపులు ఒక్కటేమిటి అన్నీ ముక్క ముక్క లయిపోయాయి.

జరిగినది తెలుసుకొనేలోగానే శత్రుసైన్యం మొత్తం నేలమట్టమయిపోయింది. రెండు మిలటరీ క్యాంపులను, ఒక అమాయక పల్లెను నిర్దాక్షిణ్యంగా మట్టుపెట్టిన ఆ శత్రుమూక కిక్కురుమనకుండా పీనుగకుప్పలుగా మారి పోయింది.

భారత జవానులందరూ రాంసింగును పైకెత్తేశారు. "కర్నల్ సాబ్, జిందాబాద్!" అన్న అరుపులతో ఆ ప్రాంతమంతా దద్దరిల్లిపోయింది.

రాంసింగయితే తన జవానులనందర్నీ పట్టుకు కదిపే శాడు.

ఆ సంతోషం అలాంటిది. ఆ ఉత్సాహం అలాంటిది. దానికి అవధులు వుండవు. దాన్ని వర్ణించటం సాధ్యం కాదు.

మృత్యు మొహంలోంచి బయటకు వచ్చామన్న సంతోషం ఒకవైపు, వేలసంఖ్యలోవున్న శత్రుసైన్యాన్ని మచ్చుకు ఒక్కడయినా మిగలకుండా మట్టుపెట్టామన్న హుసారు ఒకవయిపు, తోటి సైనికులకు ఆత్మశాంతిని చెయ్యగలిగామన్న తృప్తి మరోవయిపు.

వారి సంతోషాన్ని యేమని వర్ణించగలం?

వారి హుషారున్ని యేమని చెప్పగలం?

అదే ఆ పల్లెమనిషి రావటం మరికాస్త ఆలస్యమైనా, రాంసింగుకు దూరదృష్టి లేకపోయినా పరిస్థితి మరోలా వుండేది.

పాక్ సేనలు ఆ పాటికి భారత భూభాగాన్ని ఆక్రమించే కార్యక్రమాన్ని చేపట్టేవారే.

రాంసింగు ఒక్కసారి తను అప్పటివరకు వున్న క్యాంపువైపు చూశాడు. తర్వాత జవాన్లవైపు తిరిగి "కమాన్ ఫ్రెండ్స్, లెటజ్ వాక్! పదిగంటలు కష్టపడితే మనం బ్రిగేడియర్ క్యాంపును చేరుకొంటాం. అప్పటివరకూ కొంచెం ఓపికపట్టాలి" అన్నాడు.

జవాన్లందరూ దేశభక్తి గీతాలను పాడుకొంటూ రాంసింగ్‌ను అనుసరించారు.

4

దేశ్ కాంతిలా—

పాటియాలకు నలభై మైళ్ళ దూరంలో వున్న కుగ్రామం.

సాయంకాలం సరిగ్గా నాలుగు గంటలయింది.

గ్రామం చివరగా వున్న ఫ్యాక్టరీ సైరన్ వూరు దద్దరిల్లిపోయేలా మోగింది.

కొత్తషిఫ్టు కార్మికులు లోపలకు వెళుతోన్నారు.

ఆ ఫ్యాక్టరీ ఏమిటో యెవరికీ తెలియదు. దాంట్లో వున్న పనివాళ్ళలో ఎనభై శాతం మంది మిలటరీవాళ్ళే కాబట్టి అదేదో మిలటరీకి సంబంధించిన కర్మాగారం— అని మాత్రం అనుమానం వస్తుంది. పూర్తిగా 'డివిజన్ ఆఫ్ లేబర్' పద్ధతిమీద పనిచేస్తోన్న ఆ కర్మాగారపు

పనివారికి కూడా అడ్డొక ఆయుధాలు తయారుచేసే ఫ్యాక్టరీ—అని తెలియదు. భారతదేశానికి కావలసిన ఆయుధాలలో సగభాగం పైచిలుకు చిన్నగా కని పించే ఆ ఫ్యాక్టరీలోనే తయారవుతాయి.

ఎవరికీ అనుమానం రాకుండా అంత పకడ్బందీగా నడుపుతోన్నారు ఆ ఫ్యాక్టరీని.

కానీ ఆ అతి ముఖ్యమయిన ఫ్యాక్టరీకి అంతిమ ఘడియలు ఆసన్నమయ్యాయని గాని— దాని గురించి పూర్తి సమాచారం శత్రువుల కందిందని గాని యెవరికీ తెలియదు.

ఆ షిఫ్టులో దాదాపు పన్నెండొందలమంది కార్మికులు పని చేస్తోన్నారు.

ముందు షిఫ్టు కార్మికు లందరూ బయటకు వెళ్ళిపోయారు.

నాలుగు దాటి ఇరవై నిముషాలయింది.

ఫ్యాక్టరీ గేటు ముందు ఒక ట్రాక్టరు వచ్చి ఆగింది.

దాని వెనుకే ఎర్రటి మారుతీ కారు వచ్చింది. కారు లోంచి ఆ ఫ్యాక్టరీ ఇన్ ఛార్జ్ మేజర్ సక్సేనా దిగాడు.

సక్సేనాను చూసి సెక్యూరిటీ ఇన్ ఛార్జ్ రాహుబహాదూర్ పరుగెట్టుకువచ్చి అధికారికి సెల్యూట్ చేశాడు.

"షిఫ్టు పూర్తయ్యిందా?"

"జీ సాబ్!"

సక్సేనా పనివాళ్ళవయిపు చూశాడు.

పనివాళ్ళు ట్రాక్టరు దిగి క్రింద నిలబడ్డారు.

"బహదూర్! అమ్మాయి షాదీ అయిందిగా. అందరికీ ఇంటిదగ్గర డిన్నరు అరేంజ్ చేశాను. మరి ఈ షిఫ్టు

వాళ్ళు రావటానికి అక్కడు కదా! అందుకే వాళ్ళకు సరి పోయే ఆహారపదార్థాలను తీసుకొని వచ్చాం. ఒకసారి చెక్ చేసెయ్యి. లోపలకు పంపిద్దాం!" అన్నాడు సక్సేనా.

బహామూర్ మొహమాట పడుతూనే ట్రాక్టరు యెక్కాడు.

పెద్ద పెద్ద గంగాళాలూ, సీవండి డ్రమ్ములూ, గంగాళాల నిండా సేమ్యాపాయసం వుంది. డ్రమ్ములనిండా పలావు. ఇంకా చిన్న చిన్న పాత్రల్లో కదాంబరు, కూర్మా, సాంబారు....వగైరా లున్నాయి'

అన్నిటి మూతలూ తెరిచాడు బహామూర్.

కానీ ఏ గిన్నెలోనూ చెయ్యిపెట్టే సాహసం చెయ్య లేకపోయాడు. తినుబండారాలను చెయ్యిపెట్టి కెలకటానికి అతడి మనసతడికి సహకరించలేదు. పైగా సామానంతా అయ్యగారి ఇంట్లోంచి వచ్చింది.

అందుకే బహామూర్, తనవాళ్ళని గేట్లు తియ్యమన్నాడు.

అదే అతడు చేసిన పొరపాటు.

కాదు ఘోరాతి ఘోరమైన తప్పు.

అతడు కనీసం ఒక పాత్రయినా క్షుణ్ణంగా పరిశీలిస్తే పరిస్థితి మరోలా వుండేది. పన్నెండొందల మంది ప్రాణాలు అనంతవాయువుల్లో కలవకుండా వుండేవి. భారతజాతి రక్షణకు వెన్నుకాసిన ఒక మిలటరీ ఆయుధ కర్మాగారం తన సేవలను కొనసాగిస్తూనే వుండేది.

తినేపదార్థం అన్న భావనా, అయ్యగారిమీద వున్న అభిమానం, నమ్మకం భయం....ఆ ఫ్యాక్టరీని పునాదులతో సహా పెకలించి వేస్తున్నాయి.

ట్రాక్టర్ లోపలకు వెళ్ళింది.

మొత్తం ఆ ఫ్యాక్టరీ తొమ్మిది భాగాలుగా వుంది.

తొమ్మిది భాగాలకు తొమ్మిది ఫోర్ మెన్, ఒక చీఫ్ ఫోర్ మేన్ వుంటారు..

అందరికీ కబురెళ్ళింది.

తొమ్మిది వింగ్ లకూ ఆహారాన్ని తరలించారు.

"ఆరుగంటలకి ఫుడ్స్ డిస్ట్రిబ్యూట్ చెయ్యండి!" దర్పంగా పలికింది సక్సేనా గొంతు.

"జీ సాబ్!" పది కంఠాలు ఒకేసారి పలికాయి.

సక్సేనా బయటకు వచ్చి కారెక్కాడు. డ్రయివరు కారు స్టార్టు చేశాడు. కారు పదిగజాల దూరం వెళ్ళిందో లేదో వెనుక పెద్ద చప్పుడయింది.

సక్సేనా అదిరిపోయాడు.

"ఏం జరిగింది?" అంటూ వెనక్కి తిరిగిచూశాడు.

అతడి కళ్ళ యెదురుగుండానే ఫ్యాక్టరీ సర్వనాశనం అయిపోయింది. అనేకమంది అమాయకుల ప్రాణాలు అనంతవాయువుల్లో కలసిపోయాయి.

5

"సార్!"

శ్రీనివాసరావు తలెత్తి చూశాడు. యస్!" అన్నాడు.

"సార్! ఈ కవరును మీ కిమ్మన్నారు." అంటూ లావుపాటి కవరును టేబిల్ మీద వుంచాడు ఆఫీస్ బాయ్.

"ఎవరిచ్చారు?"

"నేను యిదివరకూ యెప్పుడూ చూడలేదు సార్!"

"అంటే మొకరేది యిచ్చినా యిలా తీసుకోవట మేనా?"

బాయ్ నుర్లు తేలేశాడు. "ఆయన మీ బంధువట సార్! టాక్సీలో కూర్చొని వున్నారు. అర్జెంటుగా వెళు తోన్నారట. మిమ్మల్ని తరవాత కలుస్తానని చెప్ప మన్నారు" అన్నాడతడు నీళ్ళు నములుతూ.

"అతనెలా వున్నాడు?" శాంతించాడు శ్రీనివాస రావు.

"మనిషిని పూర్తిగా చూడలేదండి. నెత్తి మీద మాత్రం గాంధీటోపీ వుంది."

"సరే నువ్వెళ్ళు!"

బాయ్ వెళ్ళిపోయాడు.

శ్రీనివాసరావు కవరువయివు చూశాడు. దళసరిగా వుంది. "ఏముంది దాంట్లో?" శ్రీనివాసరావులో అదో రకమయిన టెంక్షన్ బయలుదేరింది.

నెమ్మదిగా కవరును చింపాడు.

లోపల తెల్లకాగితా లున్నాయి.

శ్రీనివాసరావు వాటిని బయటకు తీశాడు. అవి జెరాక్సు కాపీలు. ఎవరో తన కూతురికి రాసిన ప్రేమ లేఖలు. వాటికి తన కూతురు సుధ రాసిన సమాధా నాలు.

శ్రీనివాసరావు నుదుటిమీద చెమట పట్టేసింది.

కవర్లో మరో కాగితం వుంది.

శ్రీనివాసరావు ఆ కాగితాన్ని బయటకు తీశాడు. కాగితంమీద కొక్కిరిగీతల్లాంటి అక్షరా లున్నాయి.

శ్రీనివాసరావుగారికి—

మాకు నీ వల్ల చిన్న సహాయం కావాలి.

సరిగ్గా సాయంత్రం ఆఫీసవగానే అయిదున్నరకు
విక్టరీ సినిమాహాలు దగ్గర వుండు. ఎర్రటి మారుతీ
వచ్చి నీ దగ్గర ఆగుతుంది. దాంట్లో యెక్కు.
మా కేం కావాలో చెలుతాము. పిచ్చి పిచ్చి
వేషాలు వేస్తే ఈ ఉత్తరాలన్నీ మీ వియ్యంకు
డిని చేరుకుంటాయి. అప్పుడు నీ కూతురి భవి
ష్యత్తు ఎలా వుంటుందో ఆలోచించు. ఈ ఉత్త
రాలే కాదు, నీ కూతురి ప్రేమకలాపాల గురించి
మా దగ్గర యింకా చాలా సమాచారం వుంది.

ఉంటా,

శ్రేయోభిలాషి.

వాటిని చింపి చెత్త బుట్టలో పడేశాడు శ్రీనివాస
రావు.

"తను బెదిరింపులకు లొంగకూడదు. లొంగితే చాలా
ప్రమాదం. అలాగని కూతురు జీవితాన్ని నాశనం చెయ్య
లేదు" గబగబా కాగితంమీద హాఫ్ డే లీవ్ రాసి
బయటకు వచ్చాడు.

కారు స్టార్టుచేసి యింటికి పోనిచ్చాడు.

పోర్టికోలో కారు ఆపి, గబగబ బెడ్ రూమ్‌లోకి
పరుగెట్టాడు.

మంచం దగ్గర వున్న టీపాయి ఖాళీగా వుంది. దాని
మీద వుండాల్సిన తమ పెళ్ళిఫోటో లేదు. అతనికంతా
విచిత్రంగానూ ఆశ్చర్యంగానూ వుంది. రెండు నిముషాలు
గదిని పరిశీలించి "శాంతా! శాంతా!" అని పిలిచాడు.

"వస్తున్నా!" అంటూ కాఫీ గ్లాసుతో ప్రత్యక్ష
మయింది శ్రీనివాసరావు భార్య. ఆమె భర్తను ఆశ్చ
ర్యంగా చూసింది. సాధారణంగా శ్రీనివాసరావు ఆఫీసు

వేళలలో యింటికి రాడు. అందులోనూ చాలా అనీజీగా వున్నాడు.

"శాంతా! ఇక్కడ మన పెళ్ళి ఫోటో ఉండాలి, ఏమయిందో తెలుసా?" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

శాంత ఫక్కుమని నవ్వింది. "ఫోటో కనపడకపోయినందుకేనా యింత కంగారు?" అంది.

"నేనడిగిన దానికి సమాధానం చెప్పు" సీరియస్‌గా అడిగాడు శ్రీనివాసరావు.

"అవును, అక్కడ మన ఫోటో వుండాలి కదూ!" అంది ఆశ్చర్యపోతూ.

శ్రీనివాసరావు నిస్పృహగా మంచంమీద వాలాడు.

"ఏం జరిగిందండీ?" అంది శాంతి ఆప్యాయంగా.

జరిగింది చెపితే ఆమె బేజారెత్తిపోతుంది. తన కూతురు ఎవరికో ప్రేమలేఖలు రాసిందన్న విషయాన్ని ఆమెకు కూడా తెలియనివ్వలేదు శ్రీనివాసరావు. మరి! మరి....తన కూతురికి వచ్చిన ఉత్తరాలను ఆ ఫోటో ఫ్రేమ్‌లో దాచినట్లు ఎలా తెలిసింది. ఫోటోను కాజేసి అందులోని సమాచారం ద్వారా తనను బెదిరిస్తోన్నారంటే వాళ్ళకు తననుండి ఏం కావాలి? అసలు ఉత్తరాల విషయం వాళ్ళకు ఎలా తెలిసింది.

శ్రీనివాసరావు కళ్ళు మూసుకొన్నాడు.

రెండు నిముషాలు ఆలోచించాడు.

వెంటనే బుర్రలో తళుక్కున మెరుపు మెరిసింది.

అవును తను ఉత్తరాల విషయం పరీక్షకు చెప్పాడు. వాటిని యెవరికీ తెలియకుండా ఫోటో ఫ్రేమ్‌లో వుంచినట్లు తను పరీక్షకు చెప్పాడు. వాటిని అప్పుడు చింపేసినా బావుండేది.

'ముందు షరీఫ్‌ను కలుసుకోవాలి.'

ఆ ఆలోచనరాగానే శ్రీనివాసరావు వడివడిగా బయటకు వచ్చేశాడు.

శాంత, భర్తను విచిత్రంగా చూస్తోంది.

"శాంతా! నేను రావటం ఆలస్యం కావచ్చు జాగ్రత్త!" అని కారు స్టార్టు చేశాడు.

• • •

ఊరికి దూరంగా వున్న కాలనీలో, మిగతా ఇళ్ళకు కొంచెం దూరంగా వున్న చిన్న డాబా యిల్లు.

ఆ యింటి ముందు ఒక పోలీసు వ్యానూ, జీపూ ఆగి వున్నాయి.

ఇంటి ముందు చాలామంది పోగయి ఉన్నారు.

వారు యింకా ముందుకు రాకుండా నల్గురు పోలీస్ కాన్‌స్టేబుల్స్ వాళ్ళని అదిలిస్తోన్నారు.

అప్పటికి టయిము మూడుగంటలు దాటి పది నిముషాలయింది.

శ్రీనివాసరావు మారుతీ కారుని ఆ ఇంటికి నాలుగిళ్ళ అవతల ఆపాడు. అతనికేదో జరగకూడనిది జరిగినట్లు అనిపిస్తోంది. ఆ జనం గుమిగూడి వున్నది షరీఫ్ యిల్లే—

"ఏమయిందికి షరీఫ్‌కు యేమీ జరగలేదు కదా?"

శ్రీనివాసరావు నెమ్మదిగా కాలినడకన షరీఫ్ ఇంటికి చేరుకున్నాడు.

అక్కడ ఉన్న ఒక నడివయస్కుడిని పక్కకు పిలిచి "ఏం జరిగింది బాబూ?" అన్నాడు.

"దార్ఘణ్యాలు మరీ ఎక్కువయిపోయాయి సార్!"

శ్రీనివాసరావుకు మండుకొచ్చింది. "అసలేం జరిగింది?" అన్నాడు.

"ఇందాక ఇద్దరు హీరో హోండా మీద వచ్చి ఆ యింటిమీద కాల్పులు జరిపి పారిపోయారు."

"మై గాడ్! ఎవరికయినా....?"

"ఆ యింటి ఓనర్ వళ్ళంతా జల్లిడయిపోయింది సార్! వెంటనే పోయాడు" చెప్పాడతను.

"ఆ ఇంటి ఓనర్ పేరు....?"

"ఎమ్.డి. పరీఖ్‌ని రిటైర్డు ఆర్ డిఓ అండి."

శ్రీనివాసరావు నెత్తిమీద పిడుగుపడినట్లయింది. "దుర్మార్గులు ఎంతకయినా తెగించారు. తనకున్న చిన్న ఆసరా పోయింది. తనకు ఉత్తరం రాసిన వాళ్ళ గురించి పరీఖ్‌కు తెలుసన్నమాట. అందుకే అతని నోటిని శాశ్వతంగా మూసేశారు. ఇప్పుడెలా?"

శ్రీనివాసరావు ఒంట్లో శక్తంతా పోయినట్లు నీరసంగా అడుగులు వేశాడు కారువయిపు.

డోర్ తెరిచి కారులో కూర్చున్నాడు.

"ఇప్పుడేం చెయ్యాలి?........అవును డైరక్టుగా మాథ్యూస్‌ను కలుసుకోవాలి. ముందు అతని వయిపు నుండి యే ఇబ్బందీ లేకుండా చేసుకోవాలి. అవసరమయితే పదో పరకో యిచ్చయినా సరే తన వయిపుకు తిప్పుకోవాలి. అంతకీ లొంగకపోతే తనచేతిలో అధికారం వుండనే వుంది."

ఆ ఆలోచనరాగానే శ్రీనివాసరావు కారును న్యూ కాలనీ వయిపు ఉరికించాడు.

పదినిముషాలలో కారు న్యూ కాలనీలో వుంది.

మాథ్యూస్ యిల్లెక్కడో తెలియదు. కానీ ట్రినిటీ చర్చి ఎదురుగా వున్న సందులో అని అడ్రసులో వుంది.

కారును చర్చి దగ్గర ఆపాడు శ్రీనివాసరావు.

మాథ్యూస్ అడ్రసు సులువుగానే దొరికింది.

సందు చివర నున్న నాలుగో ఇల్లు.

కారును సందు చివరే ఆపి శ్రీనివాసరావు ఆ ఇంటి వయిపు అడుగులు వేశాడు.

శ్రీనివాసరావును చూసి ఆ యింటి అరుగుమీద కూర్చొన్న యువకుడు కంగారుగా లేచాడు. "నమస్కారం సార్!" అన్నాడు.

శ్రీనివాసరావు ఆ క డి ని చూశాడు. అరడుగుల పైచిలుకు పొడవు. కోల మొహం. కసరత్తు చేసిన బంగారుఛాయ ఒళ్ళు. కట్ బనియన్‌లోంచి పొంగిన కండలు యింపుగా కనిపిస్తోన్నాయి.

"మీరు మాథ్యూస్ తెలుసా?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు.

"నేనే సార్!" తల వంచుకుని సమాధానం చెప్పాడు ఆ యువకుడు.

తన కూతురు అతని వయిపు ఎందుకు ఆకర్షించ బడిందో యిప్పుడు అర్థం చేసుకొన్నాడు శ్రీనివాసరావు. "మీ యిద్దరి విషయం నాకు ముందుగా తెలియదు. దాని మారేజ్ అయిపోయాకే నీ లెటర్సు బయటపడ్డాయి." నోటిదాకా వచ్చి ఆగిపోయాయి మాటలు.

"రండి సార్!" లోపలకు ఆహ్వానించాడు మాథ్యూస్.

చిన్న గదయినా చాలా అందంగా వుంది.

"ఏం చేస్తూ వుంటావు?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు.

"మొన్నటి వరకు ఒక ప్రయివేటు కంపెనీలో పని చేశాను సార్. ఈ రోజే ఎస్.ఐ.గా సెలక్టయినట్టు లెటర్ వచ్చింది."

"కంగ్రాట్స్."

మాథ్యూస్, శ్రీనివాసరావుకు పాదాభివందనం చేశాడు.

అప్రయత్నంగా శ్రీనివాసరావు కళ్ళు చెమర్చాయి.

ఈలోగా లోపలనుండి యేభై సంవత్సరాలు పైబడ్డ స్త్రీ మజ్జిగ గ్లాసు తీసుకు వచ్చింది.

“మా అమ్మ!” పరిచయం చేశాడు మాథ్యూస్.

“నమస్కారం బాబూ!”

“నమస్కారమమ్మా!” తనను ఆమెకు పరిచయం చెయ్యకపోవటం గమనించాడు శ్రీనివాసరావు. అంటే తన గురించి ఆమెకు చెప్పాడన్నమాట. తన కూతురు కొంచెం ధైర్యంచేసి మాథ్యూస్ విషయం తనకు చెప్పి వుంటే పరిస్థితి ఎలా వుండేదో!

మజ్జిగ తాగి గ్లాసు క్రిందపెట్టాడు శ్రీనివాసరావు. మాథ్యూస్ తల్లి గ్లాసును తీసుకు లోపలకు వెళ్ళిపోయింది.

“కూర్చో బాబూ!” అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

శ్రీనివాసరావుకు ఎదురుగా ఉన్న కుర్చీలో కూర్చున్నాడు మాథ్యూస్. రెండు నిమిషాలు పోయాక “ఏమిటి సార్ యిలా వచ్చారు?” అడిగాడు మాథ్యూస్.

తనకు లెటరు రావటం, ఇంటి దగ్గర ఫోటో లేక పోవటం, షరీఫ్ చనిపోవటం అన్నీ వివరంగా చెప్పాడు శ్రీనివాసరావు.

మాథ్యూస్ దవడ కండరాలు బిగుసుకొన్నాయి. “నిన్న సాయంత్రం బేబీ నాకు రాసిన ఉత్తరాలను చింపేద్దామని ఇల్లంతా వెతికాను. ఎక్కడా దొరకలేదు. ఏమయ్యాయో అర్థంకాక జుట్టు పీక్కుంటున్నాను” చెప్పాడు మాథ్యూస్.

"ఆ ఉత్తరాలు యింకా నీ దగ్గర ఎందుకు ఉంచుకున్నావు?" అని అడుగుతాడేమో అని శ్రీనివాసరావు వయిపు చూశాడు మాథ్యూస్.

శ్రీనివాసరావు మౌనంగా కూర్చొని ఉన్నాడు.

"ఏం చేద్దామనుకొంటున్నారు సార్!" అడిగాడు మాథ్యూస్.

శ్రీనివాసరావు మౌనంగా ఉండిపోయాడు. తర్వాత "పోలీస్ రిపోర్టు ఇస్తాను" అన్నాడు.

"వద్దు సార్! తొందరపడకండి. బేబీ గురించి కొంచెం ఆలోచించండి" అతడి మాటల్లో బేబీ—అంటే శ్రీనివాసరావు కూతురి గురించి తపన ఉంది.

"అయితే వాళ్ళకు లొంగిపొమ్మంటావా?"

"వద్దు సార్! లొంగినట్లు నటించండి."

"అంటే."

"వాళ్ళ ఉద్దేశ్యం మనకు తెలియదు. వాళ్ళు చెప్పినట్లే మీరు విక్టరీ సినీమాహాలు దగ్గరకు వెళ్ళండి. మీ కారు నాకు ఇవ్వండి. ఎవరికీ తెలియకుండా నేను వాళ్ళ ఆచూకీ తీస్తాను."

"సరే" అని శ్రీనివాసరావు బయటకు వచ్చేశాడు.

6

డిలీప్, ఐ.ఎన్.ఎస్. శాతవాహనాలోంచి బయటకు వచ్చాడు. టయిమ్ చూసుకొన్నాడు. పదిగంటలు దాటింది.

అతడి గుండెలు దడ దడలాడాయి.

సరోజ సరిగ్గా పదిగంటలకు తనకోసం వాటర్ టాంక్స్ దగ్గర చూస్తూ ఉంటాననంది. ఇప్పుడే పది దాటిపోయింది. అమ్మో సరోజకు కోపం వస్తే తను

దిలీప్ తొందరగా సైకిల్ ఎక్కాడు. బలం అంతా ఉపయోగించి పెడల్సును తొక్కాడు. కళ్ళెం వదిలిన గుర్రంలా ముందుకు పరుగుతీసింది అంబరు సైకిలు.

చుట్టూ చీకటి. చలిగాలి వంటిని కోసేస్తోంది. అయినా సైకిల్ వేగాన్ని యేమాత్రం తగ్గించలేదు దిలీప్. ఒళ్ళంతా చెమటలు పట్టేసింది.

సైకిలు పైప్ లైన్స్‌ను దాటింది.

వి.ఎస్.ఎస్. సర్క్యూల్సుకు వచ్చేటప్పటికి పదిన్నరయ్యింది.

దిలీప్ వేగం పెంచాడు.

నాసీనా బాగ్ సమీపిస్తోంది.

అతనిలో హుషారు పెరిగింది.

దూరంగా సింధియా జంక్షన్లులోని లైట్లు కనిపిస్తున్నాయి.

దిలీప్ టయిమ్ చూసుకున్నాడు. పదకొండు కావటానికి పదినిముషాలు ఉంది. "తప్పదు. సరోజ నుండి తను తిట్లను అందుకోక తప్పదు."

నాసీనా బాగ్ అంతా నిద్రలో వుంది.

గేటులోంచి లోపలకు వెళ్ళాడు దిలీప్.

సరిగ్గా అప్పుడే అతని ప్రక్క నుండి. ఇద్దరు వ్యక్తులు అతనిని దాటుకుని ముందుకు వెళ్ళిపోయారు. సరోజ గురించి ఆలోచనలలో లేకపోతే దిలీప్ వాళ్ళని గమనించి ఉండేవాడు.

దిలీప్ మరో అయిదు నిముషాలలో వాటర్‌టాంక్స్‌ను చేరుకొన్నాడు.

మొత్తం పన్నెండు వాటర్ టాంకులున్న ఆ ప్రాంతం

వారు రహస్యంగా కలుసుకోవటానికి ఉపయోగించే స్థలం. ఆకాశంమీదకు నిలబడ్డ టాంకుల క్రింద భాగం అంతా చీకటిగా ఉంటుంది. అటువయిపు యెవరూ సాధారణంగా రారు. నేలంతా చాలా చిత్తడిగా ఉంటుంది.

"సరోజా!" పిలిచాడు దిలీప్.

తపతప అడుగులు చప్పుడు చేసుకుంటూ వచ్చి అతని గుండెలమీద వాలిపోయింది సరోజ.

ఒంటికాలుమీద లేచిపోవాల్సిన మనిషి బాహువుల్లో యిమిడిపోయేసరికి దిలీప్ నరాలు తియ్యగా జావ్వుమని లాగాయి.

కానీ ఆ సంతోషం ఎంతోసేపు వుండలేదు.

ఆమె వళ్ళంతా చమటతో తడిసిపోయి వెచ్చగా వుంది. గుండె దడ స్పష్టంగా వినిపిస్తోంది.

"ఏం జరిగింది సరోజా?" అడిగాడు దిలీప్ గాభరాగా.

మాట్లాడవద్దని చేతో సంజ్ఞ చేసింది సరోజ. చీకటికి అలవాటుపడ్డ వారి కళ్ళు పరిసరాలను సులువుగా చూడ గలుగుతున్నాయి.

"అక్కడ యెవడో చాలాసేపటి నుండి నిలబడి వున్నాడు" అంది నెమ్మదిగా అతని చెవిలో.

ఆమె చూపించిన వయిపు చూశాడు దిలీప్.

ఎవరో స్థూలకాయుడు నిలబడినట్లు మసగ్గా కనిపిస్తోంది.

"ఎవరయ్యుండొచ్చు?"

"ఏమో తెలియదు. నేనొచ్చిన రెండునిముషాలకు వచ్చాడు. కదలలేదు మెదలలేదు. అలానే నిలబడి వున్నాడు. నేను భయంతో చచ్చిపోతున్నాను. పోనీలే

ఇప్పుడయినా వచ్చావు."

"సారీ లేటయింది."

అంతలో దూరంగా అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది.

"ఏయ్ సిద్దూ! ఎవరయినా ఇటు వచ్చారా?" నెమ్మదిగా అడిగింది ఒక గొంతు.

"లేదు. తెచ్చారా?" అడిగాడు అక్కడే నిలబడి వాళ్ళ గురించి ఎదురు చూస్తోన్న భారీ ఆకారం.

"తెచ్చాము! నేను పైకెక్కి టాంకుల్లో కలుపుతాను. మీరు క్రింద వుండండి."

"జాగ్రత్త, వాసనకూడా చూడకు" సిద్దూ హెచ్చరించాడు.

అవతలవాడు చిన్నగా నవ్వాడు. "రేపు ఉదయానికి ఈ నాసీనాబాగ్ అంతా వల్లకాడయి పోతుందిగదూ!" అన్నాడు.

మిగిలినవాళ్ళు శృతి కలిపారు.

దిలీప్‌కు జరుగుతోన్నది అర్ధమయింది. నెమ్మదిగా అతని వెన్నులోంచి చలి పుట్టుకవచ్చింది. 'ఏం చెయ్యాలి? వాళ్ళు ముగ్గురు తను ఒక్కడు. తను వాళ్ళను ఎదిరించగలడా? పైగా వాళ్ళ దగ్గర ఆయుధాలున్నాయి. తను నిరాయుధుడు. ఎలా? తెగించాలి. ఇంతమంది ప్రాణాలను కాపాడ్డంలో తన ప్రాణం పోయినా పర్వాలేదు' నిశ్చయానికి వచ్చేశాడు దిలీప్.

"సరోజా!"

"వూఁ."

"నేను ఇక్కడ వుండి, మందును టాంకులలో కలపకుండా ఆపుతాను. నువ్వు నెమ్మదిగా వెళ్ళి మనవాళ్ళందర్నీ పిలుచుకురా!" అన్నాడు దిలీప్.

"నేను వెళ్ళను."

"సరోజా! ప్లీజ్!"

"వద్దు దిలీప్! నేనూ నీతోపాటే వుంటాను. నిన్ను ఈ దుర్మార్గులకు అప్పగించి నేను వెళ్ళలేను."

"సరోజా! చెప్పేది అర్థంచేసుకో, మనం త్వరపడక పోతే రేపు ఇక్కడ పీనుగుల పెంట లుంటాయి."

సరోజ తలవూపింది.

"ఆ పావడా ఇలా ఇచ్చెయ్యి!"

సరోజ సంకోచించకుండా తన ఒంటిమీద వున్న పావడాను తీసి దిలీప్ కు ఇచ్చేసింది.

దిలీప్ ఆమె చేతిని మెల్లగా నిమిరాడు.

ఆమె మెల్లగా అక్కడనుండి బయటకు జారుకుంది. "ఈ సమయంలో మీరు అక్కడ ఎందుకున్నారు?" అని పెద్దవాళ్ళెవరయినా అడుగుతారనే భయం వాళ్ళకు లేదు.

సరోజ వెళ్ళాక, దిలీప్ గట్టిగా ఊపిరిపీల్చుకున్నాడు. సరోజ ఇచ్చిన పావడాను మెలితిప్పి తాడులా తయారు చేశాడు.

"ఎక్కు! త్వరగా!" అంది నిద్దూ గొంతు.

టాంకులకు వున్న ఇనుప నిచ్చెన దగ్గరకు నడిచాడు ఒకడు. దిలీప్ నెమ్మదిగా రెండోవయిపునుండి నిచ్చెనను చేరుకున్నాడు. చీకటిలో అతడిని ఎవరూ గమనించలేదు.

ఒక సన్నటి ఆకారం నిచ్చెన ఎక్కుతోంది.

దిలీప్ ఆ ఆకారాన్ని చేరుకున్నాడు. తయారుగా వుంచుకొన్న పావడాను అతని మెడకు వేసి బిగించాడు.

ఆగంతకుడు ఉలిక్కిపడ్డాడు.

జరిగేదేమిటో అర్థమయ్యేలోగా అతడి చేతిలోంచి

కొన్ని వేలమంది ప్రాణాలు తీయాల్సిన మందు సీసా జారి క్రిందపడిపోయింది. మందు నేలపాలయిపోయింది.

దిలీప్ అతడిని వెనక్కు లాగాడు.

అతడు 'దబ్'మని క్రిందపడ్డాడు.

"ఏమయింది!" అంటూ మిగిలిన ఇద్దరూ అక్కడకు వచ్చారు.

సిద్దూ పెన్ టార్చిలైట్ వెలిగించాడు. జరిగింది అర్థం కాగానే పళ్ళు పటపట కొరికాడు.

టార్చి కాంతిలో దిలీప్‌ను చూశాడు.

"ఒరేయ్ కుర్రనాయాలా! మా ప్లానంతా తగలేశావు కదరా!" అన్నాడు వుక్రోషంగా.

దిలీప్‌కు ఏం చెయ్యాలో పాలుపోలేదు.

అతడికి మందు నేలపాలయిన విషయం తెలియదు.

ఏం చెయ్యాలని ఆలోచనలో వుండగానే "సర్" మన్న శబ్దంతో ఒక వస్తువు అతని ముందునుండి వెళ్ళింది.

దిలీప్ గొంతు తడారిపోయింది. అది పెద్దసైజు కత్తి. సిద్దూ దానిని గాలిలో ఝుళిపిస్తూ దిలీప్ మీదకు వస్తోన్నాడు.

దిలీప్ అప్రయత్నంగా పాదాను అడ్డుపెట్టాడు.

సిద్దూ చేతిలోని కత్తి జారిపోయింది.

దిలీప్ ఆలస్యం చెయ్యలేదు. చటుక్కున వంగి కత్తిని అందుకొన్నాడు. ముందుకు విసిరాడు.

సిద్దూ బాధగా మూలిగాడు.

దిలీప్‌కు ధైర్యం పెరిగింది. ప్రత్యర్థులు ముగ్గురిలోనూ ఒకడు చచ్చుబడిపోయాడు. మిగిలిన యిద్దరిలోనూ నిచ్చెన మీద నుండి క్రిందపడిన వ్యక్తికి అంతో యింతో దెబ్బ తగిలే వుంటుంది. ఇక మిగిలింది ఒక్కడు.

నిద్రా నోటంట బాధగా మూలుగు వినపడగానే మూడో వ్యక్తి అక్కడకు వచ్చాడు.

చీకటిలో ఒకళ్ళు మరొకరికి కనిపించటం లేదు.

దిలీప్ కు దగ్గరగా అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది.

అటువయిపు కదలబోయాడు.

కానీ అంతలోనే అతడి కుడిభుజం భగ్గున మండింది. దిలీప్ గాభరాగా భుజాన్ని కదుముకొన్నాడు. చేతికి జిగటగా తగిలింది. ఇక తాత్సారం చేస్తే తన పని సరి. ఎదుటి వ్యక్తి తన భరతం పట్టకమానడు. దిలీప్ కు ఎక్కడ లేని ధైర్యం వచ్చింది. ముందుగా ఎదుటి వ్యక్తి మీదకు విరుచుకుపడ్డాడు. అతడి చేతిలో ఆయుధం వుందని కూడా సంకోచించలేదు.

జరిగేది గ్రహించేలోగా ప్రత్యర్థిని నిరాయుధిడిని చేశాడు దిలీప్.

అతడు వెనకనుంచి దిలీప్ ను దొరకబుచ్చుకొని ముందుకు వంచాడు.

దిలీప్ మెడనరాలు కలుక్కుమన్నాయి. భుజాని కయిన గాయంలోంచి అతడి శక్తంతా రక్తం రూపంలో బయటకుపోతోంది. నీరసంగా అతని కళ్ళు మూసుకు పోతోన్నాయి.

బాధను పళ్ళబిగువున నొక్కిపట్టి బాగా ముందుకు వదిలాడు దిలీప్.

అతడి పట్టు యింకా బిగుసుకుంది. దిలీప్ కు వూపిరాడటం కష్టంగా వుంది.

ప్రత్యర్థి తనకంటే బలవంతుడనటంలో సందేహం లేదు. తనకన్నా నాలుగయిదు అంగుళాలు పొడవువుండి వుంటాడు. పైగా యిటువంటి వాటిల్లో బాగా అరితేరి

వుండొచ్చు.

నిచ్చెనమీద నుండి క్రిందపడిన వ్యక్తి కోలుకొని ప్రత్యర్థికి సాయం వచ్చేలోగా ఏదో ఒకటి చెయ్యాలి.

శక్తినంతా కూడదీసుకుని చటుక్కున నిటారుగా నిలబడ్డాడు.

ఆ వ్యక్తి మెడమీద పట్టు బిగించాడు.

ఉన్నట్టుండి దిలీప్ క్రిందకు జారిపోయాడు.

ప్రత్యర్థి ఖంగు తిన్నాడు. మళ్ళీ దిలీప్ మెడ పట్టు బిగించబోయాడు.

దిలీప్ చటుక్కున పక్కకు తిరిగి అతడి చెయ్యి దొరకబుచ్చుకుని బలవంతంగా వెనక్కు విరిచేశాడు.

ఆ వ్యక్తి బాధతో 'అబ్బా!' అన్నాడు.

అంతే దిలీప్‌కు ఆత్మవిశ్వాసం పెరిగింది. తను బాధను ఓర్చుకోగలిగాడు. ఆ వ్యక్తి బలవంతుడయినా బాధను ఓర్చుకోలేకపోయాడు. గెలుపు తనదే.

ఆ ఆలోచన రాగానే ప్రత్యర్థి చేతిని బాగా వెనక్కి వంచేశాడు.

ఆ వ్యక్తి ప్రాణం పోయినట్లు గోలగా అరిచాడు.

దిలీప్ అతడిని యిష్టం వచ్చినట్లు పిడిగుద్దులు గుద్దేడు.

అలా గుద్దులతో నిస్త్రాణగా క్రిందికి ఒరిగిపోయాడు.

7

సాయంత్రం ఐదు గంటల ఇరవైనిముషాలు దాటింది.

విక్టరీ సినిమాహాలు ముందరంతా హడావుడిగా వుంది. మ్యాటనీ వదిలిన జనం బయటకు వస్తోన్నారు. ఫస్టుషోకు క్యూ కట్టిన జనం విసుక్కుంటూ బయటకు వెళ్ళే వారికి తోవ యిస్తోన్నారు.

శ్రీనివాసరావు నెమ్మదిగా డ్రైవ్ చేసుకుంటూ

వచ్చి, కారును సినిమా థియేటర్ ముందు ఆపాడు. మాథ్యూస్ అండతో అతనికి ధైర్యం పెరిగింది.

సరిగ్గా అయిదున్నరకు అతడి కారు ప్రక్కన ఎర్రటి మారుతి ఆగింది.

మారుతి డ్రయివర్, డోర్ ఓపెన్ చేసి శ్రీనివాస రావు వయిపు చూశాడు.

శ్రీనివాసరావు తనెక్కిన కారును పార్కింగ్ స్పేస్‌లో వుంచి, మారుతిలో కూర్చున్నాడు.

మారుతి చిన్న జర్క్‌తో ముందుకు కదిలింది.

"మీ రెవరు?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు.

"మీ కనవసరం."

"పోనీ మీకేం కావాలి?"

ఆ వ్యక్తి చిన్నగా నవ్వాడు. "మన రాష్ట్రంలోని నక్సలైట్లను అణచటానికి కమెండోలు వస్తోన్నారని సమాచారం అందింది. మొత్తం ఎంతమంది వస్తోన్నారు? ఎప్పుడు వస్తోన్నారు. వాళ్ళకు నాయకు డెవరు? వాళ్ళ ప్రోగ్రాం చార్టుతో సహా వివరాలు మాకు కావాలి" అన్నాడు.

శ్రీనివాసరావు పళ్ళు పటపట కొరికాడు. "బాస్టర్డ్" అన్నాడు.

అతడు కారు ఆపాడు. శ్రీనివాసరావు గూబ పగి లేలా వాయించేశాడు. "ఒళ్ళు జాగ్రత్తగా దగ్గర పెట్టు కొని మాట్లాడు" అన్నాడు.

శ్రీనివాసరావు కోపాన్ని తమాయించుకొన్నాడు. "మీకు ఈ యిన్ఫర్మేషన్ ఎలా తెలిసింది. నా మీద వున్న అధికారులకు, చివరకు కేబినెట్ మినిష్టర్లకు

కూడా తెలియని విషయాలు మీకెలా తెలిశాయి?" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

"యస్! నువ్వు మమ్మల్ని, మా శక్తిని వూహించగల వనుకుంటోన్నాను. ఒక వేళ నువ్వు ఆ విషయాలను బయట పెట్టకపోయినా మేము ఎలానూ ఆ విషయాలను కనుక్కోగలం."

"ఇంపాసిబుల్! ఆ విషయాలు నాకు తప్ప మరో వ్యక్తికి తెలియవు. కమెండో గ్రూపులకు నేనే డైరెక్టుగా ఇన్ఫర్మేషన్ పంపాను" ఆవేశంగా అనేసి నాలుక కరుచుకొన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"థాంక్యూ ఫర్ యువర్ యిన్ఫర్మేషన్" అనేసి కారు వేగాన్ని పెంచాడు.

మరో పదినిముషాల్లో కారు ఒక అధునాతనమయిన బంగ్లా ముందు ఆగింది.

ఆ బిల్డింగ్‌ను చూసి శ్రీనివాసరావు ఆశ్చర్యపోయాడు.

అది కస్టమ్స్ ఆఫీసర్స్ క్లబ్.

అతడు శ్రీనివాసరావు వయిపు నవ్వుతూ చూశాడు. "చూశావా మా ధైర్యం. మాకు రహస్య స్థావరం అంటూ ఏదీ లేదు. పదిమందికీ తెలిసిన ప్రాంతాన్నే మేము అవసరానికి వాడుకుంటూ వుంటాము. ఈ బిల్డింగ్‌లో వున్న రిక్రియేషన్ హాలును మేము స్వాధీనం చేసుకొన్నాం. ఇప్పుడు నిన్ను స్పృహపోగొట్టి లోపలకు తీసుకుని వెళ్ళినా ఎవరూ అనుమానపడరు. హేంగోవర్లో వున్నావనుకుంటారు" అంటూ శ్రీనివాసరావు మెడమీద చిన్న దెబ్బ వేశాడు.

అతడిని భుజాలను పట్టుకుని బయటకు లాగాడు.

ఈలోగా మరో వ్యక్తి అక్కడకు వచ్చాడు. ఇద్దరూ శ్రీనివాసరావు రెక్కలను తమ భుజాలమీద వేసుకుని ఈడ్చుకుపోయారు.

క్లబ్ ముందు అటువంటివి జరగటం సర్వసాధారణమే కాబట్టి ఎవరూ వాళ్ళని అనుమానించరు.

లోపలకు తీసుకువెళ్ళిన పది నిముషాలకు శ్రీనివాస రావు కళ్ళు తెరిచాడు.

అతడి ఎదురుగా నల్గురు వ్యక్తులు కూర్చొనివున్నారు. కళ్ళు తెరిచిన శ్రీనివాసరావును చూసి "గుడ్ మెలుకువ వచ్చిందన్న మాట" అన్నాడు వాళ్ళలో ఒకడు.

శ్రీనివాసరావు వాళ్ళను నిర్లక్ష్యంగా చూశాడు.

"చూడు మిస్టర్ రావ్, నీ ప్రాణం తీసయినా నీ నుండి నిజం చెప్పించగలము. ఎందుకు అనవసరంగా ప్రాణాలు తీసుకొంటావు. పైగా నీ కూతురు జీవితం అనవసరంగా నీ మూర్ఖత్వం వలన బలయిపోతుంది. మాతో సహకరించు. నీ కూతురు గురించి మా దగ్గర వున్న సమాచారాన్నంతటినీ నీకు యిచ్చేస్తాం. పైగా నీ కెంత కావాలో, ఏం కావాలో చెప్పు" అన్నాడతడు. అతడా జట్టు నాయకుడు.

శ్రీనివాసరావు కళ్ళు మూసుకున్నాడు. రెండు నిము షాల తరువాత కళ్ళు తెరచి "ముందు ఆ లెటర్స్ ఇవ్వండి" అన్నాడు.

"గుడ్! అలా వుండాలి" అంటూ అతడు ఎవరికో సైగ చేశాడు.

రెండు నిముషాల్లో లావుపాటి కవరు తెచ్చి టేబిల్ మీద వుంచాడు.

"ఇప్పుడు చెప్పండి" అన్నాడు నాయకుడు.

"ఉన్నపళంగా ఎలా చెప్పగలను. ఆఫీసుకు వెళ్లాలి" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"అయితే బయలుదేరండి."

"ఇప్పుడెలా! ఆఫీసు క్లోజయిపోతుంది?"

"ఫరవాలేదు ఓపెన్ చేయించే ప్రయత్నం నేను చేస్తాను" అంటూ కుర్చీలోంచి లేచాడు అతడు.

ఈలోగా తలుపు చప్పుడయింది.

"ఎవరది?"

సమాధానం లేదు.

"జాగ్రత్త! నెమ్మదిగా తలుపు తియ్యండి. అనుమానం వస్తే కాల్చేయండి" అని సహచరులకు చెప్పి జేబులోంచి పిస్తోలు తీసి పట్టుకున్నాడతడు.

సహచరులు నెమ్మదిగా తలుపు తెరిచారు.

ఊహించని వేగంతో లోపలకు వచ్చాడు మాథ్యూస్. వచ్చీ రావటంతోనే అతడి చేతిలోని పిస్తోలుకు పని చెప్పాడు. నాయకుడు మాథ్యూస్‌ను అయోమయంగా చూశాడు.

"మర్యాదగా మీరు నల్గురూ అలా గోడకు చేరబడండి" మాథ్యూస్ కంఠం గర్జించింది.

చేసేదిలేక వాళ్ళు నల్గురూ గోడకు చేరబడ్డారు.

"సార్! మీ రా లెటర్సును తీసుకుని బయటకు వెళ్ళండి. వెంటనే పోలీసులను తీసుకుని యిక్కడకు రండి" అన్నాడు మాథ్యూస్ శ్రీనివాసరావుని చూసి.

"నిన్ను ఒంటరిగా...." అంటున్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"సార్! మీరు తొందరగా వెళ్ళండి. మీరు తిరిగి వచ్చేవరకూ నేను వీళ్ళను చూస్తుంటాను."

"అదికాదు, ముందు వీళ్ళని ఏదయినా తాళ్ళతో బంధించి వుంచితే మంచిదేమో!" అన్నాడు శ్రీనివాస రావు.

"అవసరంలేదు సార్! ఎవడయినా తోక జాడిస్తే నా చేతిలో పిస్తోలు వూరుకోదు. మీరు త్వరపడండి" అన్నాడు.

అదే మాథ్యూస్ చేసిన పొరబాటు. అతడు శ్రీని వాసరావు మాట వినినట్లయితే అతడి ఆయువు అంత తొందరగా ఆవిరయివుండేది కాదు.

శ్రీనివాసరావు చేసేది లేక కవరు తీసుకుని బయటకు వచ్చేశాడు.

శ్రీనివాసరావు బయటకు వెళ్ళాక మాథ్యూస్ వాళ్ళ వయిపు చూశాడు. "మీరలా గోడవయిపు మొహాలుపెట్టి నిలబడండి" అన్నాడు.

ఆ నల్గురూ గోడవయిపు తిరుగుతోన్నారు.

అంతలోనే అనుకోని సంఘటన జరిగిపోయింది.

ఒక బలమయిన కర్ర వచ్చి మాథ్యూస్ చేతిమీద పడింది. అతడి చేతిలోని పిస్తోలు క్రిందకు జారిపోయింది.

ఆ నల్గురు వెనక్కు తిరిగారు. "థాంక్యూ జాన్ సమయానికి వచ్చావు" అంటూ అప్పుడే లోపలకు వచ్చిన వ్యక్తిని అభినందించారు.

"నెంబర్ వన్ వస్తానని కబురు పెట్టారు. మీకు చెబుదామని వచ్చాను. ఇంతలో ఇతడు మిమ్మల్ని బెదిరించటం చూశాను" అన్నాడు.

పరిస్థితి తారుమారయినందుకు మాథ్యూస్ బాధపడ లేదు. తను వీళ్ళ నాయకుడిని చూడగలుగుతున్నాడు .... అదే సంతోషం అతడికి. కొండంత ధైర్యాన్నియిచ్చింది.

"వీణ్ణి కట్టిపడెయ్యండి!" అన్నాడు వాళ్ళ నాయకుడు.

"అలాగే బాస్!" అంటూ మిగిలిన నలుగురూ మాథ్యూస్‌ను కుర్చీకి కట్టేశారు.

"ఎవరు నువ్వు?" అడిగాడు నాయకుడు.

"నా సంగతి చెబుతాగానీ ముందు నాకో అనుమానం వచ్చింది. దాన్ని తీర్చు" అన్నాడు మాథ్యూస్.

నాయకుడు పకపకా నవ్వాడు. "భేష్! ధైర్యం అంటే అలా వుండాలి" అని "అడుగు" అన్నాడు.

"ఎవరో నంబర్ వన్ వస్తోన్నాడన్నారు. మరి వీళ్ళు నిన్ను బాస్ అంటోన్నారు. ఇంతకీ వీళ్ళకు నాయకుడివి నువ్వా? ఆ నంబర్ వన్నా?" అడిగాడు మాథ్యూస్.

"ఎలాగూ చావబోతున్నావు. నీకు చెప్పటం నష్టం లేదు. నేను ఈ ఏరియాకు నాయకుడిని. మాలాంటినాయకులకి నెంబర్ వన్ నాయకుడు. అలాంటి నంబర్ వన్‌లకి కమేండర్ వున్నాడు."

మాథ్యూస్ అతడిని కవ్విస్తోన్నాడు. అతడి నోటంట ఎన్ని విషయాలు బయటకు వస్తే అంత మంచిది. మాథ్యూస్ ట్రవుజర్లో మినీ రికార్డర్ వున్న విషయం తెలియని నాయకుడు డబ్బా వాయించుకోవటం మొదలు పెట్టాడు.

'తన ప్రాణంపోయినా పర్వాలేదు. రికార్డర్ ప్రభుత్వానికి దొరికితే చాలు' అన్న ధీమాతో వున్నాడు మాథ్యూస్.

అంతలో తలుపు దగ్గర అలజడయింది.

నెంబర్ వన్ లోపలకు వచ్చాడు.

అతడిని చూసి మాథ్యూస్ నోరావలించాడు.

"ఒక కస్టమ్స్ కలక్టర్ వీళ్ళతో చెయ్యి కలిపాడా?" అన్నాడు మాథ్యూస్ అసహ్యంగా.

నెంబర్ వన్. మాథ్యూస్‌ను కోపంగా చూశాడు. "ఎవరితను?" అన్నాడు.

"ఇతడు శ్రీనివాసరావును ఫాలో అవుతూ వచ్చాడు సార్!"

"స్టుపిడ్స్! మీ రా శ్రీనివాసరావును వదిలేశారన్న మాట" అన్నాడు నెంబర్ వన్.

అందరూ తలలు వంచుకొన్నారు.

"వాడు పోలీసులను తీసుకవచ్చేలోపల వీడిని ఫినిష్ చెయ్యండి."

నాయకుడు గన్ ఎత్తాడు.

నెంబర్ వన్ అతడిని వారించాడు. "మన ప్లాన్‌కు అడ్డుతగిలిన వీడిని మామూలుగా చంపకూడదు" అంటూ మాథ్యూస్ దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

"ఎవరు నువ్వు?"

మాథ్యూస్ అతడిని అసహ్యంగా చూశాడు.

నెంబర్ వన్ అతడి ఎడమ చెయ్యను ఫ్రీచేశాడు. "చెప్పు!" అన్నాడు.

మాథ్యూస్ మాట్లాడలేదు.

నెంబర్ వన్ కోపంగా ఆ చెయ్యిని వెనక్కు విరిచేశాడు. మాథ్యూస్ గిలగిల్లాడిపోయాడు. అయినా కిమ్మనలేదు.

అతడి ఎడంచెయ్యి చచ్చుబడిపోయింది.

తర్వాత కుడిచెయ్యి.

ఇంకా ఎంత చిత్రవధ అనుభవించి వుండేవాడో గాని, అంతలో బయటనుండి 'పోలీస్' అన్న వర్తమానం

వచ్చింది.

"ఫినిష్ హిమ్!" అంటూ నాయకుడికి ఆర్డర్ జారీచేసి నెంబర్ వన్ బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

సైలన్సర్‌లోంచి చప్పుడు చెయ్యకుండా ఒక బులెట్ బయటకు దూసుకుపోయింది.

8

భూపాల్ ఛటర్జీ తన గదిలో అసహనంగా తిరుగు తోన్నాడు. అతడి మెదడంతా ఆలోచనలతో నిండి పోయి వుంది. "ఎలా? యిటువంటి విషమపరిస్థితినుండి దేశాన్ని రక్షించటం ఎలా? దేశంలో కుట్రదారులు విలయతాండవం చేస్తోంటే తను చేతులు ముడుచుకు కూర్చోవటమేనా? అలాంటప్పుడు తను అంత పెద్ద పదవిలో వుండి లాభం ఏమిటి? ఏదో చెయ్యాలి? ఏం చెయ్యాలి? ఎంత కాన్ఫిడెన్షియల్ మేటరయినా సరే రేమీ కానట్టు లీకయిపోతోంది ఎవరిని నమ్మాలో ఎవరిని నమ్మకూడదో తెలియని పరిస్థితి. ఈ విపత్తునుండి బయట పడకూడదంటే ముందు ఈ లీకేజ్‌ని అరికట్టాలి."

"సార్!" అన్న పిలుపు వినపడ్డంతో ఆలోచనలకు ఫుల్ స్టాఫ్ పెట్టి అటువయిపు తిరిగాడు భూపాల్.

"సార్! దండావతి సార్ వచ్చారు."

"సెండ్ హిమ్ యిన్!"

"గుడ్ మార్నింగ్ మిస్టర్ భూపాల్!" అంటూ లోప లకు వచ్చాడు ఎస్.ఎస్.టి యల్ డైరెక్టర్ దండావతి.

"మార్నింగ్, బీసీటెడ్!"

అతడలా కూర్చున్నాడో లేదో దేవుడమ్మా, పేష్కార్ లోపలకు వచ్చారు.

"ఎనీ ప్రోగ్రస్!" అడిగాడు పేష్కార్.

"పరిస్థితి మరీ విషమిస్తోంది. ఆంధ్రప్రదేశ్‌లోని నక్స లైట్లను అణచటానికి మనం కమెండోలను పంపడానికి నిర్ణయించాము. ఈ విషయాన్ని ఆ సెక్రటేరియట్‌లో వున్న శ్రీనివాసరావుకు అప్పగించాము. అతడి చర్యలను కనీసం మనకు కూడా చెప్పవద్దనీ చెప్పాం. ఈ విషయం శత్రువులకు తెలిసిపోయింది. శ్రీనివాసరావును వివరాల కోసం బలవంత పెట్టారు. ఈ యిష్యూలో సబ్ ఇన్ స్పెక్టర్‌గా రిక్రూట్ అయిన మాథ్యూస్ ప్రాణాలు కోల్పోయాడు. కానీ అతడి ట్రవుజర్‌లో వున్న రికార్డ్స్ ద్వారా మనకు చాలా విషయాలు తెలిశాయి. ఆంధ్ర ప్రదేశ్‌కు రాజన్ అనే కస్టమ్స్ ఆఫీసరు హెడ్ అని తెలిసింది. అతనిమీద విజిలెన్సు లెన్సును యేర్పాటు చేశాను.

కర్నల్ రామ్‌సింగ్, మేజర్ సక్సేనాల రిపోర్టులు కూడా నన్ను కలవర పెడుతున్నాయి. ఇదికాక, విశాఖ పట్నం నేవల్ క్వార్టర్స్—నౌసేనా బాగ్ వాటర్ టాంకుల్లో పాయిజన్ కలిపే ప్రయత్నం జరిగింది. కానీ దిలీప్ అనే యువకుడు ప్రాణాలకు తెగించి ఆ దుర్మా ర్గాన్ని ఆపగలిగాడు. అతని ప్రియురాలు పెద్దవాళ్ళందర్నీ పోగేసుకు రావటం ఒక్క నిముషం ఆలస్యం అయితే అతని ప్రాణాలు పోయి వుండేవి. మనకు అక్కడ ఒక యిన్‌ఫర్మేషన్ దొరికింది. అక్కడ సిద్దూ అనే వ్యక్తి దొరికాడు. వాడికి ప్రస్తుతం కేబినెట్లో వున్న ఒక మంత్రితో సంబంధం వుంది."

"ఎవరు సార్ ఆ మంత్రి?"

"సారీ! సాక్ష్యాధారాలు లేకుండా అటువంటి పెద్ద వారిమీద అభాండాలు వెయ్యటం భావ్యంకాదు. కేబి

చూడండి మీకే తెలుస్తుంది."

"మీ ప్లాను యేమిటి?"

"ముందు మనం కేబినెట్ మంత్రులమీద లెన్సు యేర్పాటు చెయ్యాలి."

"మైగాడ్ ప్రధాని ఒప్పుకొంటారా?"

"ఒప్పుకోరు, అందుకే ఆయనకు అసలు విషయం తెలియనివ్వం. రాష్ట్రపతితో చూచాయగా చెప్పాను. ఆయన ముందు ఒప్పుకోలేదు. కానీ దేశపరిస్థితిని వివరించాకే అయిష్టంగానే ఒప్పుకొన్నారు."

"ఎప్పుడు మొదలుపెడతారు?"

"చూచాయగా అనుమానం వున్నవాళ్ళమీద ఇప్పటి నుండే మొదలుపెడదాం. మిగిలిన వాళ్ళమీద కేబినెట్ మీటింగు అయ్యాక మొదలుపెడదాం."

"ఎనీ ఫర్దర్ యిన్ఫర్మేషన్."

"యస్! ఇన్ఫార్మర్ కేబినెట్లోనే వున్నాడని మనకు తెలిసింది కాబట్టి, అతడిని కనిపెట్టడానికి ఒక మార్గం వుంది. వరుసగా కొన్ని మీటింగులను యేర్పాటు చెయ్యాలి. ఒకో మీటింగులో ఒక మంత్రిని ఎలిమినేట్ చేస్తూపోతే, చివరకు కల్ప్రిట్ దొరికిపోతాడు."

"విషయాలను ప్రధానికి వివరించారా?"

"లేదు, అతడు పట్టుబడ్డా మనం ఆ విషయాన్ని ప్రధానికి చెప్పలేము. ఆయన కదిలిపోతాడు. తన కేబినెట్ సహచరుడు దేశద్రోహానికి పాల్పడ్డాడన్న నిజాన్ని ఆయన సహించలేరు. ప్రజలకు కూడా ఈ విషయం తెలియకూడదు. తమను రక్షించాల్సిన నాయకులే యిటువంటి చర్యలకు పాల్పడుతున్నారని తెలిస్తే పెద్ద అలజడి చెలరేగిపోతుంది."

"అయితే ఏం చేద్దాం?"

"ముందు అతన్ని పట్టుకొనే మార్గం ఆలోచించాం కదా, ముందు దానిని అదుపులో పెడదాం."

"అంటే అప్పటివరకూ ఇన్ఫర్మేషన్ లీకవుతూనే వుంటుందన్నమాట"

"లీకవుతుంది. అసలు విషయాలు బయటకు పొక్కవు. కేబినెట్లో చర్చించేవన్నీ నకిలీవి. అసలు డెసిషన్సును రాష్ట్రపతి తీసుకుంటారు. అక్కడినుండే అందరికీ ఆదేశాలు అందుతూ వుంటాయి."

మరో పావుగంట తరువాత మీటింగయిపోయింది.

9

లా మినిష్టర్ సంత్ సింగ్ చటుక్కున పార్కులోకి దూరాడు.

అతడు అమృతసర్ కు ఒక సీక్రెట్ ఇన్ఫర్మేషన్ పంపాలి. ఇంట్లోంచి ఫోన్ చేస్తే దాన్ని ట్రాప్ చేస్తారు. పోనీ యే హోటల్ లోనో కలుసుకుందాం అంటే అక్కడా అనుమానమే. తన కారులో కూడా మైక్రోఫోను లున్నాయని అతనికి అనుమానం. ఒక వ్యక్తిని అతడు సెంట్రల్ పార్కుకు సరిగ్గా అయిదు గంటలకు రమ్మన్నాడు. ఇంట్లోంచి నాలుగు గంటలకే బయలు దేరాడు. కానీ స్పెషల్ బ్రాంచ్ మనుషులు తనను వెంటాడుతున్నారని గమనించాడు.

వాళ్ళని తప్పించుకునేటప్పటికి తల ప్రాణం తోకకు వచ్చింది. అయిదు గంటలకు ముందుగానే అక్కడకు చేరాల్సింది ఆరు దాటిపోయింది. ఇలా జరుగుతుందని ముందే వూహించిన సంత్ సింగ్ తనకోసం ఆ వ్యక్తిని ఎంత రాత్రయినాసరే కాచుకుని వుండమని చెప్పాడు.

ఇప్పుడది మంచిదయింది.

సెంట్రల్ పార్కు ఆరు దాటినా కిటకిటలాడిపోతోంది.

ఎవరూ గుర్తుపట్టటానికి లేకుండా సంత్ సింగ్ తన రూపాన్ని పూర్తిగా మార్చుకొన్నాడు.

పార్కులో చేరి చుట్టూ కలయజూశాడు సంత్ సింగ్.

అతడికి కావలసిన వ్యక్తి అశోకవృక్షాల అవతల వున్నాడు.

సంత్ సింగ్ అక్కడకు గబగబా వెళ్ళాడు. అతడిని పలుకరించాడు.

"బాగా ఆలస్యం అయింది" రుసరుసలాడా డతడు.

"ఏం చెయ్యను! స్పెషల్ బ్రాంచ్ మనుషులను తప్పించుకుని వచ్చేసరికి నా తలప్రాణం తోక్కవచ్చింది" వుసూరుమన్నాడు సంత్ సింగ్.

"నీమీద నిఘా వేశారా? ఎవరికయినా అనుమానం వచ్చిందా?"

"అనుమానం వచ్చినట్టుంది. లేకపోతే యిలా జరుగదు."

"ఈ బాధంతా ఎందుకు చక్కగా ఫోన్ చేసి మన కోడ్‌లో చెప్పెయ్యొచ్చు కదా?"

"ఏడిచినట్టుంది. బయట నిఘా వేసినవాళ్ళు ఫోన్‌ను టాప్ చెయ్యరా? మా స్పెషల్ బ్రాంచ్‌ని తక్కువ అంచనా వెయ్యకు. ఎంతకోడ్‌లో మాట్లాడినా దాన్ని ఇట్టే డీకోడ్ చెయ్యగలరు. అందుకని మనం ఈ నగరంలో యే హోటల్‌లో మాట్లాడినా, కనీసం నా బంధువులు, స్నేహితులు—వాళ్ళ ఇళ్ళల్లోగాని కార్లలో గాని మాట్లాడినా ఇన్‌ఫర్మేషన్ మా స్పెషల్ బ్రాంచ్‌కి

తెలిసిపోతుంది. అందుకే ఇందిరాజీ హయాంలో—ఎమర్జన్సీ పెట్టినప్పుడు జగజ్జీవన్‌రాం వంటి ప్రముఖులు ఇలా ఆరుబయటే చర్చించుకునేవారు. అందుకే ఆమెకు జగజ్జీవన్‌రాం పార్టీలోంచి బయటకు వెళ్ళిపోతున్న విషయం తెలియలేదు. ఇప్పుడు మనం ఆ నాయకుల పంథానే అవలంబిద్దాం" అన్నాడు సంత్‌సింగ్.

"సరే, విషయం చెప్పండి!"

సంత్‌సింగ్ అటూ ఇటూ చూశాడు. ఎవరూ తనను గమనించలేదని నిర్ధారించుకుని తృప్తిగా వూపిరి పీల్చాడు. తర్వాత విషయం మొదలుపెట్టాడు. అలా చెబుతూ చెబుతూ ఒక్కసారి అటూ ఇటూ తిరిగి యెవరూ తమను కనిపెట్టడంలేదని నిర్ధారించుకుంటున్నాడు. నిముష నిముషానికీ తను కూర్చున్న జాగా మారుస్తోన్నాడు. విషయం చెప్పటం పూర్తయ్యేటప్పటికి అలా పదిగజాలు మారారు వాళ్ళు.

కానీ ఇక్కడ తను ఎన్ని జాగ్రత్తలు తీసుకొన్నా అక్కడ భూపాల్‌ఛటర్జీ తమ మధ్య జరుగుతోన్న సంభాషణను యథాతథంగా వినగల్గుతోన్నాడని సంత్‌సింగ్‌కు తెలియదు.

ఇక్కడే భూపాల్‌ఛటర్జీని, సంత్‌సింగ్ తక్కువగా అంచనా వేశాడు.

ఇలా జరుగుతుందని ముందే వూహించిన భూపాల్, పార్కులలోనూ మరికొన్ని బహిరంగ ప్రదేశాలలోనూ తన మనుషులను ఏర్పాటుచేశాడు.

* * *

"ఏమిటి మీరు చెప్పేది?" ప్రధాని కోపంతో వూగిపోయాడు.

"చెప్పేదేముంది? మామీద అనుమానం వుంటే రిజగ్నేషన్ యివ్వమని మీరు డైరెక్టుగా అడగవచ్చు" హోంమంత్రి సేన్ కంఠం తీవ్రంగా వుంది.

"అసలు జరిగింది వివరంగా చెప్పండి!"

హోంమంత్రి మొహం ఎర్రనయింది. "మాకు పర్సనల్ గా ఎన్నో వుంటాయి. మంత్రి అయినంత మాత్రాన మాకు స్వతంత్రం వుండకపోతే ఎలా?"

"అబ్బా! జరిగింది చెప్పమంటున్నానుగా!" ప్రధాని గొంతులో విసుగు కనిపించింది.

"పర్సనల్ అన్నానుగా! అయినా యిక తప్పేదేముంది? నాకు జూలీ అనే ఆమెతో సంబంధం వుంది. నిన్న స్పెషల్ బ్రాంచ్ మనుషులు నేను ఆమెతో వుండగా.... తర్వాత జూలీని ఇంటరాగేట్ చెయ్యటానికి ప్రయత్నించారట."

"మీ మీద నిఘానా! మీరు నాకన్నా పెద్దవారు, దేశభక్తులు. క్షమించండి!" అంటున్నాడు ప్రధానమంత్రి.

ఈలోగా భూపాల్ ఛటర్జీ లోపలకు వచ్చాడు.

ప్రధాని అతనిమీద విరుచుకుపడిపోయాడు. "మీ లిమిట్సులో మీరు వుండాలి. ఏదో పెత్తనం ఇచ్చాం కదా అని ఇలా పరువు తియ్యటం బాగోలేదు."

భూపాల్ మాట్లాడలేదు. తప్పు చెయ్యకపోయినా తప్పు చేసినవాడిలా తల వొంచుకుని నిలబడ్డాడు. అతనికి ప్రధాని సంగతి తెలుసు. ఆయన కోపం తాటాకుల మంట. ముందు యేదయినా అనేసినా తర్వాత బాధపడ్తాడు. అందుకే భూపాల్ ఛటర్జీ అతనికి యెదురుచెప్పలేదు.

"మినిష్టర్లమీద నిఘా యేర్పాటు చేశారట?"

"అవును సార్! తప్పనిసరయింది!"

"ఎందుకట? కేబినెట్లో యెవరిమీదయినా అనుమానమా?"

"సార్! కేబినెట్ మినిష్టరయినంత మాత్రాన, అతడు ఈ దేశం పౌరుడు కాకపోడు. ప్రస్తుతం జరిగే విషయాలనుబట్టి ఆలోచిస్తే హోదాలో వున్న వ్యక్తులే ఈ పని చేస్తోన్నట్టు విదితమయింది. అందరిమీదా లెన్సు యేర్పాటు చేశాం. చివరకు మీమీద, రాష్ట్రపతిమీద కూడా. దేశంకన్నా ఎవరూ ముఖ్యం కాదు. నా పనికి అడ్డొస్తే నన్ను రిజయిన్ చెయ్యమంటే చేస్తాను. లేకపోతే నా చర్యలను వ్యతిరేకించేవాళ్ళను రిజయిన్ చెయ్యమనండి!" ఎంత సౌమ్యంగా చెబుదామనుకొన్నా భూపాల్ గొంతులో తీవ్రత పెల్లుబికి పైకొచ్చింది. అతడు తన సర్వీసులో యేనాడూ అంత తీవ్రంగా మాట్లాడివుండడు.

అతడంత తీవ్రంగా మాట్లాడేటప్పటికి, ప్రధాని పరిస్థితిని అర్థం చేసుకొన్నాడు. "మిస్టర్ హోమ్ మినిష్టర్! ట్రయ్ టు ఎండర్‌స్టాండ్ హిమ్!" అన్నాడు హోమ్ మంత్రివైపు తిరిగి.

"పోనీ ఆ విషయం అలా వుంచండి. మొన్న అస్సాంకు కమెండోలను పంపాలని మనం నిర్ణయం తీసుకొన్నాం. కానీ మనం నిర్ణయం తీసుకొన్న సంఖ్యకు రెట్టింపుమంది కమెండోలు, అస్సాంకు కాకుండా పంజాబ్ వెళ్ళారు. ఇలా యెందుకు జరిగింది?" అడిగాడు హోం మంత్రి.

"ఒక్క ఆ నిర్ణయమే కాదు. మీరు కేబినెట్లో తీసు

కొన్ని నిర్ణయాలు యేవీ యధాతథంగా అమలు జరగటం లేదు. ఆ అధికారాన్ని కేబినెట్టే నాకు ఇచ్చింది. నేను తీసుకొనే నిర్ణయాలు నా ఒక్కడివే కాదు. దేశ క్షేమాన్ని కోరే కొందరి ఆఫీసర్లవి. వాటిని రాష్ట్రపతి స్వయంగా అమలుపరుస్తున్నారు. ఈ విషయంలో అపార్థాలకు తావు లేదు."

"అయితే నేను రాజీనామా చేస్తాను."

ఛటర్జీవయిపు చూశాడు ప్రధాని. తర్వాత హోమ్ మంత్రివయిపు చూసి "కొంచెం ఓపిక పట్టండి. కాదూ కూడదంటే మీ ఇష్టం" అన్నాడు.

హోం మంత్రి యేమనుకొన్నాడో యేమో మౌనంగా బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

10

"మిస్టర్ నువ్వు మమ్మల్ని ఇలా మోసం చేస్తావనుకోలేదు" కమేండర్ గొంతు తీవ్రంగా పలికింది.

అతడు దాదాపుగా వణికిపోయాడు. "నేను ఎవర్నీ మోసం చెయ్యలేదు" అన్నాడు.

"చూడు మన నెంబర్ వన్నులు పంపిన రిపోర్టులను" అంటూ ఒక ఫైలును అతడి ముందుకు విసిరాడు కమేండర్.

"క్షమించండి! నేను కేబినట్ నిర్ణయాలను యధాతథంగా మీకు వివరించాను" అన్నాడతడు, ఆ ఫైలును పరీక్ష చేసి.

"మిస్టర్! క్యాబినెట్ రాంకు మంత్రివి. నీకు తెలియకుండా ఎలా తీసుకుంటారు నిర్ణయాలు."

"నిజం కమేండర్! అదే నాకూ అర్థం కావటం లేదు...."

"అవును, అర్థం కాదు. ప్రధానిమీద, అతని కుటుంబం మీదా పీకలదాకా కోపం వుందనీ, ఎలాగైనా యీ ప్రభుత్వాన్ని కూల్చి నిన్ను దేశాధినేత చెయ్యాలని ప్రాధేయపడ్డావనీ నిన్ను నమ్మి ముఠాలో జాయిన్ చేసుకొన్నాము. ఇప్పుడు ఇలా చేశావు."

"నన్ను నమ్మరే, నాకూ యే విషయమూ తెలియదని చెబుతున్నానుగా?"

"అయితే నీతో మాకు యేం పనివుంది? ఎలాగూ ప్రభుత్వ చర్యలు నీకు తెలియవుగా?" అన్నాడు కమాండర్.

"అయితే...."

"ఏముంది? మాకు అవసరంలేని వ్యక్తులు మా సంఘంలో వుండకూడదు" అన్నాడు కమాండర్.

"సరే. మీ ఇష్టం" అంటూ కుర్చీలోంచి విసురుగా లేచాడతడు.

అంతే! కమాండర్ చేతిలోని పిస్టల్ గర్జించింది. అతడి ఛాతి తూట్లుపడిపోయింది.

* * *

'కాబినెట్ మంత్రి వాసుదేవ్ దారుణ హత్య.'

అన్న హెడ్డింగుతో మర్నాడు ప్రముఖ పత్రికలన్నీ అతడి జీవిత విశేషాలనూ, దేశానికి చేసిన సేవలనూ ప్రశంసించాయి. హత్యను తీవ్రంగా ఖండించాయి.

ప్రస్తుతం పోర్టుఫోలియోలెస్‌గా వున్న వాసుదేవ్ ప్రధానికి కుడిభుజం. అతడు లేని లోటు యిక తీరనిది....

అనేకమంది ప్రముఖులు తమ సందేశాలను పంపారు.

భూపాల్ ఛటర్జీ చదువుతోన్న పత్రికను ప్రక్కన పెట్టాడు. నెమ్మదిగా లేచి కాన్ఫిడెన్షియల్ రేక్ వైపుకు వెళ్ళాడు. రేక్ లోంచి ఒక బ్లూ ఫైలును తీశాడు. దాంట్లోంచి ఒక కాగితం బయటకు తీశాడు.

అది వాసుదేవ్ మీద తయారుచేసిన చార్జిషీట్.

అతడిని దేశద్రోహిగా నిరూపించటానికి తగిన సాక్ష్యాధారాలన్నీ ఆ ఫైలులో వున్నాయి.

భూపాల్ ఆ కాగితాలను చిన్న చిన్న ముక్కలుగా చింపేశాడు.

తర్వాత వాటినీ ట్రేలో వేసి తగలబెట్టాడు.

దేశానికి పట్టిన పీడ వదిలిందని హాయిగా నిట్టూర్చాడు.

ఆ ఫైలు ప్రక్కనే మరో ఫైలుంది.

అందులో లా మినిస్టర్ సంత్ సింగ్ వివరాలున్నాయి.

అతను కేబినెట్ రహస్యాలను పంజాబు ఉగ్రవాదులకు అందజేశాడు. కానీ అతడి ఉద్దేశ్యం ఎవర్నీ మోసం చెయ్యాలని కాదు. పంజాబు తీవ్రవాదులమీద చర్యలు తీసుకుంటే అక్కడ అరాచకం పెరిగిపోతుందన్న వుద్దేశ్యంతో. అంతేకాదు, వాళ్ళకి సమాచారాన్ని అందజేసి వాళ్ళదగ్గర నుండి దానికి పదింతలు సమాధానాన్ని రాబడుతూవున్నాడు. అతడు జాతిశ్రేయస్సు కోసం కన్నా దేశశ్రేయస్సుకు పాటుపడ్డాడు. ఆ ఫైలును కూడా చింపేశాడు భూపాల్. కాని సంత్ సింగ్ పంజాబ్ హిట్ లిస్టులో చేరాడన్న విషయం అతనికి తెలియదు.

— : ఐపోయింది : —